

Frančiškov prijatelj

Ustvarjalnost

2
2018

13

21

32

39

UVODNIK	3	MOZAIK.....	21
BOŽJA BESEDA	4	MOLITVENA NAVEZA	28
OB IZVIRU	5	DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA	30
Čudovito ustvarjaš		Neizčrpen vir veselja	
OB SVETEM PISMU	6	MED UBOGIMI.....	32
Genialno ustvarjalen		Bratje med ubogimi	
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	7	BRAT KAPUCIN.....	34
Ustvarjalnost v soodgovornosti		Brat Saul Antonio Soriano	
TEMA: USTVARJALNOST	9	IZ FRANCJE.....	36
Za ustvarjalnost je potreben pogum		VERA – oznanjevanje Jezusa Kristusa	
ZNAMENJE ČASA.....	12	NOVI SVETNIKI.....	37
Ustvarjalnost nosimo v sebi		Sv. Angel Akrijski, duhovnik	
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS	13	IZ KAPUCINSKEGA SVETA.....	38
Dopust kot delo, poslanstvo angleška travica in nehvaležni mladi		KNJIGA	40
INTERVJU: LEA BRIC.....	14	Od Santiaga do Assisija	
V objemu Njegove ljubezni		FILM	41
FO IN FRAMA.....	18	Peter Zajec	
Hvaljen, moj Gospod		OBVESTILA.....	41
PRVA POMOČ	19	ALI VEŠ . . .	42
Test o ustvarjalnosti		Čebelice, čebelice . . .	
POKLICAL SI ME.....	20	UJETO V OBJEKTIV	43
Lepota in ustvarjalnost Boga			

Franciškov prijatelj • XXIV/2 (208) • 2018

Izhaja štirikrat na leto med šolskim letom • izdajajo bratje kapucini ter asiški romarji • urednik: br. Vlado Kolenko
uredniški sodelavci: Fani Pečar, br. Jože Smukavec, Brina Smovnik • naslov uredništva: Franciškov prijatelj, Mekinčeva 3,
1119 Ljubljana • elektronska pošta: franciskov.prijatelj@rkc.si • revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.
Grafična priprava: Salve, d.o.o., Ljubljana.

Ustvarjalnost

Rad se ustavim v naravi. Hvaležen sem Bogu, da lahko živim v tako lepih krajih, kot so naši. Ta hvaležnost se v meni prebudi še bolj, kadar se odpravim od doma in grem v druge kraje. Lahko rečem, da so zelo lepi. Vendar bi privoščil prav vsem, da gredo naokrog in potem vidijo, na kako lep košček sveta nas je postavil Bog. Želim si tihote in umirjenosti, pogleda na drevo ali v daljavo. Ali pa čisto blizu, kjer se drobna živalca vzpenja po steblih in premaguje svet, v katerem živi. Veliko manjši je od našega. In takrat se v meni prebudi hvaležnost. Še bolj pa čudenje, kako je vse to ustvarjeno. Kakšen smisel ima Bog, da še danes vse to tako ustvarja. Od najmanjše travice pa do velikih skal, prostranih morij. Vse se rojeva in admira, prihaja novo, trenutek za trenutkom, dan za dnevom.

Ne čudim se, da je sv. Frančišek prav v stvarstvu spoznaval, kako velik je stvarnik in z njim vzpostavil tako tesen stik. Ni ostal samo sanjač, ampak je korenito spremenil svoje življenje, ko je videl, da je okrog njega sama Ljubezen. Ni mogel drugega, kot da je to Ljubezen začel sam živeti.

Vse, kar imamo in smo je neizmerni Božji dar. Bog je vse ustvaril za nas in tudi mi smo čudoviti. To premalokrat vidimo. Prav zato smo tudi mi lahko ustvarjalni, saj je Bog že prvima človekoma dal naročilo naj si podvržeta svet in ga obdelujeta. Naj ustvarjata...

In vse, kar počnemo, naj bo ustvarjanje. Pri tem naj nas vodi Ljubezen, hvaležnost. Želim sebi in vsem vam, da bi se še prav teh

poletnih mesecev lahko pogosto ustavili in umolknili. Odprimo oči, da bomo lahko videli vse lepote, ki so ustvarjene. Potrebno je, da spoznamo, koliko stvari smo ljudje s svojim pohlepom in grehom uničili in kako slabo je to za vse nas. Saj si ekologi in naravovarstveniki prizadevajo. Vendar je potrebno spreobrnjenje vsakega izmed nas.

Želim ti, da bi bil/a tudi ti ustvarjalen/na tam, kjer si. Predvsem pa, da bi v stiku z Bogom odkrival/a lepote ustvarjenega in se trudil/a za dobro.

Naj ti tudi nova številka Frančiškovega prijatelja pomaga, da boš videl/a, kako smo ustvarjalni danes. Želim ti, da tudi ti najdeš trenutke miru in tihote, kjer bo tebi deloval Bog, ki te ima neskončno rad. Vabim te k ustvarjalnosti tako, da kaj zapišeš ali ujameš v sliki in to podeliš z nami. Tako bomo lahko vsi spoznavali, kako dober je Bog.

br. Vlado Kolenko

Ko je čez nekaj dni spet prišel v Kafarnáum, se je razvedelo, da je v hiši. Veliko se jih je zbralo, tako da še v predverju ni bilo več prostora, in jim je govoril besedo. Tedaj so prišli in k njemu prinesli hromega, ki so ga štirje nosili. Ker ga zaradi množice niso mogli prinesli predenj, so nad mestom, kjer je bil, odkrili streho; naredili so odprtino in spustili posteljo, na kateri je ležal hromi. Ko je Jezus videl njihovo vero, je rekel hromemu: »Otrok, odpuščeni so ti grehi!« Sedelo pa je tam nekaj pismoukov, ki so v svojih srcih premišljevali: »Kaj ta tako govori? To je bogokletje! Kdo more odpuščati grehe razen enega, Boga?« Jezus je v duhu takoj spoznal, da pri sebi tako premišljujejo, in jim je rekel: »Kaj tako premišlujete v svojih srcih? Kaj je laže: reči hromemu: ›Odpuščeni so ti grehi‹ ali reči: ›Vstani, vzemi posteljo in hodi?‹ Ampak da boste vedeli, da ima Sin človekov oblast na zemlji odpuščati grehe,« je rekel hromemu, »ti pravim: Vstani, vzemi svojo posteljo in pojdi domov!« Ta je vstal in takoj dvignil posteljo ter šel ven vpricho vseh, tako da so bili vsi iz sebe in so slavili Boga ter govorili: »Kaj takega še nikoli nismo videli.«

Spet je odšel k jezeru. Vse ljudstvo je prihajalo k njemu in jih je učil. Spetoma je zagledal Levija, Alfejevega sina, ki je sedel pri mitnici, in mu rekel: »Hodi za menoj!« In ta je vstal in šel za njim ... (se nadaljuje)

Marko 2,1-14

Čudovito ustvarjaš

O ti, nedoumljivo ustvarjalni ustvarjalec, kako čudovito ustvarjaš ta trenutek!

Hej, ti sveti/a romar/ka skozi življenje, za hip postoj, da se skupaj ob hrani Božje besede okrepčava za nadaljnjo pot.

Morda se ti tudi moja tokratna izbira svetopisemskega odlomka zdi malce čudna. A prosim te, zaupaj, takoj ti bom razložil.

Ustvarjalnost je izziv, ob katerem se ustavljamo v tej številki FP-ja, in menda beseda ustvarjati pomeni: s svojo dejavnostjo delati, da nekaj nastane. To »nekaj« je lahko stvar, dogodek, proces, beseda, ... nemogoče si je predstavljati, kaj vse lahko ustvari človekov duh - ob poslušnem sodelovanju razuma in telesa, seveda. Semjon Frank, eden največjih ruskih mislecev 20. stoletja, pravi celo, da človeka bistveno določa to, da je »homo creator« - človek ustvarjalec.

Pa vendar ...

Tudi mi ljudje - z vsemi našimi čudovitimi sposobnostmi, celo s tisto, da ljubimo - smo samo glina v rokah nedoumljivo ustvarjalnega Stvarnika. Če bi organizirali tekmovanje v ustvarjalnosti, bi nedvomno z nikdar dosegljivo prednostjo zmagal naš Gospod Bog. Saj to, da je Stvarnik, vemo. Verjetno se tudi ti strinjaš, da je prerok Izaija kar dobro zapisal: »Komu me torej hočete primerjati, da bi mu bil enak?« govori Sveti. Povzdignite kvišku svoje oči in pogledjte: kdo je ustvaril te reči? On, ki izpeljuje njihovo vojsko po vrsti in kliče vse po imenu: zaradi njegove vrhovne oblasti in silne moči nobena ne manjka« (Iz 40,25-26).

A največja ustvarjalnost našega Gospoda je v tem, da ustvarja vsak trenutek.

Njegova ustvarjalna ljubezen se ni izkazala samo ob nastanku sveta, temveč prav vsak trenutek, vsak vdih, vsaka misel, vsak utrip, vsak vetrič, vsak sončni žarek, vsak poljub in celo vsak greh obstaja zato, ker Oče neprenehoma ustvarja. Ja, celo ko grešim, me Gospod ne neha ustvarjati, ker sem mu preveč dragocen, da bi me pustil zaradi moje neumnosti propasti v nič.

To, da jaz sedaj pišem in ti bereš, ni predvsem najina, temveč Očetova ustvarjalnost!

No, čas je, da se zaustavim ob izbranem odlomku.

Saj ga poznaš. Čudežno ozdravljenje hromega in poklic cestnarja Mateja ...

O ustvarjalnosti Jezusove ljubezni bi ti rad spregovoril.

Gospod Jezus nikdar ni prezrl nobene stiske – in hvala Bogu jo tudi danes ne. Zato ni bilo prav nič nenavadno, da je bil tudi ta ubogi hromec - ki je imel na srečo tako dobre prijatelje, da so ga prinesli pred Jezusa – deležen stvariteljske moči Božje ljubezni v Jezusu. Najprej se je zgodil največji, najpomembnejši, čeprav očem skriti čudež – odpuščenje grehov. Jezus je hromemu naredil, dobesedno naredil novo srce (prim. Ps 51,12). Ni šlo samo za kakšen kozmetični popravek, ki ga lahko naredi vsak učenček, Bog Oče je v Jezusu posegel s svojo stvariteljsko močjo in naredil nekaj povsem novega: od grehov utrujeni revež je postal nov človek. (Na tem

mestu bi se bilo dobro zaustaviti ob čudežih krsta, spovedi, evharistije ...kako čudovito nas Gospod na novo ustvarja po njih!) No, saj telesna ozdravitev tega hromega svetnika, ki je bila za vse navzoče sicer največji šok, v primerjavi s stvarjenjem novega srca niti ni bila nekaj posebnega. A tako pač je, ljudje se mnogokrat prehitro ustavimo samo pri zunanjostih in prezremo največje skrite čudeže ...

A odlomek, ki je pred nama, se tu ne konča. Čaka naju še Božji ustvarjalni poseg v Levijevo življenje!

Ne, vem, če si opazil/a, da Jezus obema, hromemu in Leviju, ukaže: »Hodi ...« In zapisano je, da sta oba vstala in začela hoditi ... Je bilo to, da je z denarjem zasvojeni Levi vstal od mitnice, pustil vso svojo gotovost, zapustil edini način življenja, ki ga je do tedaj poznal, in šel v neznano za nekim potujočim pridigarjem z velikimi usmiljenimi očmi, manjši čudež kot prvi negotovi koraki hromega?!

Kaj pa jaz vem?!

Ne bi rad tehtal čudežev Božje ljubezni ...

Rajši jih bom občudoval in slavil Gospoda za njegovo nedoumljivo ustvarjalno ljubezen!

br. Jaro Knežević

En tak majhen dodaten izziv ...

Na youtube.com: *Hawk Nelson - He Still Does (Miracles)* in *Urban Rescue - Song Of My Father* ter *HOMO CREATOR: Semjon Frank in antropologija ustvarjalnosti*, <http://kud-logos.si/2015/homo-creator/>

Genialno ustvarjalen

Ko sem pokukala v naš slovar, sem naštel kar šestinštirideset gesel, ki se povezujejo z besedo ustvarjalnost. Zanimivih mi je bilo kar nekaj besed. Npr. genialen – menim, da moraš biti malce genija, da ustvariš nekaj, kar je omembe vredno. Potem determinacija – verjetno te res lastno delo nekako določa. Z besedo ustvarjalnost sta povezani še dve zelo zanimivi besedi: kriticizem – kot kritika ustvarjalnosti ali pa ustvarjalnost, ki s svojim izrazom kritizira obstoječe stanje, in pa kulturen. Slednje je zelo logično, saj govorimo o kulturi prav v povezavi z dvigom duha nad materialno – torej z umetnostjo. Na drugi strani pa imamo nekaj gesel, ki so nasprotna ustvarjalnosti: zatirati, zamoriti, neustvarjalnost in celo provincialnost.

Dan današnji se izraz ustvarjalnost kar pogosto uporablja: od rojstva otroka do smrti človeka – kako spodbuditi otrokovo ustvarjalnost, kako naj bomo čim bolj kreativni na svojem delovnem področju. Ustvarjalnost je vse bolj uporabljena kot izraz za preprosto

iznajdljivost in zdi se, da vse manj za tisti genialni delček, ko duhovno presega materialno. Za to je bolj v uporabi izraz umetnost, umetnik, kar privede do pridevnika umetno – nerealno, neuporabno. Pa je res tako neuporabno? Kaj pa preseganje racionalnega? To morda ne šteje?

V Svetem pismu je ustvarjalnost rezervirana za Boga. Glagol ustvariti je uporabljen le v povezavi z Božjimi deli: »V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo. Zemlja pa je bila pusta in prazna, tema se je razprostirala nad globinami ...« (1 Mz 1,1–2). In tako še več kot stokrat. Vedno je Bog tisti, ki ustvarja. Bog je ustvarjalec in resnično moramo priznati, da zelo kreativen. Samo okrog sebe se moramo ozreti.

Ampak najbolj mi je všeč to, kako svetopisemski pisatelji gradijo podobo Boga Stvarnika. V začetku je pustota, je tema, divjajo viharji. Potem pa Bog reče: »Bodi svetloba!« Tako preprosto lahko, pa vendar z daljnosežnimi posledicami. Popoln preobrat. Jaz si predstavljam to nekako tako, kot če bi mižala in bi potem nenadoma odprla oči obrnjene v sonce. Skeleča svetloba! Ampak to je nekaj tako mogočnega! Prej sam nič, potem je vse. Prej je mrtvilo, potem pa kar vse utripa in brbota v življenjski radosti.

Prava umetnina: stvarstvo je lepo, je dobro in je uporabno! (Naj še kdo reče, da umetnost ni uporabna.)

No, človek ne zmore iz nič narediti česar koli. Potreben je določen »material«, da lahko potem nekaj nastane. Pa tudi ni dovolj, da preprosto reče in je. Potrebna je lučka, ki se zasveti, zatem veliko poskušanja, ure, dnevi, meseci, morda tudi leta, in šele potem nastane umotvor. Da pa se lučka zasveti, je potreben Božji prst, ki pritisne na stikalo. Pa naj si to priznamo ali ne.

Lea Bric

Ustvarjalnost v soodgovornosti

V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo.
(1 Mz 1,1)

Na začetku prve Mojzesove knjige najdemo besedilo, ki nam pove, da je Bog v prekipevanju svoje ljubezni ustvarjal. Najprej nebo in zemljo (upam, da smo že prerasli evolucionistične predsodke in da razumemo, da ne gre za dobesedno časovno zaporedje).

Potem pa je ustvaril še vse drugo, kar je potrebno: vodo, rastline, živali, in nazadnje, kot krono stvarstva, človeka: Bog je ustvaril človeka po svoji podobi, po Božji podobi ga je ustvaril, moškega in žensko je ustvaril. (1 Mz 1,27)

Ker ga je ustvaril po svoji podobi, ima tudi človek sposobnost ustvarjanja. Vendar je ta sposobnost položena v človeka kot kal, ki raste in se razvija. Ustvarjalnost ni samo izdelovanje nečesa, kar se da meriti in oceniti. Je tudi življenjska filozofija, ki neumorno išče nove poti.

Zato so, zanimivo, štirje generali Frančiškovi redov, ko je bilo pred 40 leti odobreno prenovljeno Vodilo Frančiškovega svetnega reda, skoraj naročili bratom in sestram OFS, da morajo biti ustvarjalni. Tole so zapisali: »Eden izmed stebrov srečno začete obnove (OFS) je povratek k virom, k duhovnemu izkustvu Frančiška Asiškega ter spokornih bratov in sester, ki jih je navdihoval in vodil ...

Drugi steber Vodila je pozornost na Svetega Duha v znamenjih časa. Naslonjeni na ta dva stebra morate udejanjiti klic Vodila k ustvarjalnosti v soodgovornosti.«

Torej ne samo ustvarjalnost, ampak ustvarjalnost v soodgovornosti. Na misel mi prihajajo protesti, ki so se razbohotili med kulturniki v slovenski deželi, ko je neka prejšnja vlada želela ukiniti ministrstvo za kulturo, češ da zaradi tega trpi ustvarjalnost. Seveda, finančna sredstva so potrebna za vsako delo, tudi za ustvarjanje. Vendar pa pomanjkanje denarja ne more udušiti duha ustvarjalnosti, če ima le-ta prave korenine. Zato modri ljudje niso zaman vabili k ustvarjalnosti v soodgovornosti.

Če pogledamo filozofijo oz. bolj duhovnost Frančiškove karizme, zelo hitro opazimo neko igrivo, sproščeno ustvarjalnost, predvsem med mladimi, ki jo morda starejši kdaj težko sprejemamo, na koncu koncev pa se čudimo, kako dobro mladi izpeljejo zaupane naloge.

Štirje generali so nas povabili, naj se vrnemo k virom, k duhovnemu izkustvu Frančiška Asiškega. Tega neugnanega Božjega zaljubljenca je nagovarjala edinole ljubezen do Jezusa Kristusa. Ker se je tako močno poistovetil z Njim, je v njem gorela želja, da bi svojim sodobnikom in naslednikom predstavil Jezusovo podobo v kar najjasnejši luči. Nikoli ni odnehal, vedno si je izmišljal nove načine,

3 tedne samostana

2. - 22. julij, Vipavski Križ

Gospod,
kaj želiš
da storim?

prijava: br.jakob.kunšic@gmail.com

IP

za fante 17-30 let
izkušnja poklicanosti

njegove ustvarjalnosti ni bilo moč ustaviti. In tako je vedno, ko človek prisluhne Božjemu glasu, takrat ne neha iskati novih poti in rešitev. Zase in za druge. To so taki mali čudeži, ki žlahtnijo življenje.

Sestra OFS se je odločila, da bo šla v dom za ostarele, ker sama ne more več skrbeti zase, sorodnikov pa nima. Zdaj je v domu že nekaj mesecev. Presrečna. Vsak dan gre v šivalnico pomagat kot prostovoljka. Čuti se sprejeto, izpolnjeno in varno. Ali ni tudi to ustvarjalnost? Biti Poskrbeti zase, da nisi drugim v breme in da je tvoje življenje še naprej izpolnjeno? Da snuješ in razmišljaš: v mladostnem zagonu moči z velikimi zamahi in pogumnimi, kdaj tudi predrznimi dejanji, v času zrelosti umirjeno in vztrajno, v starosti pa skromneje, a še vedno živo in vedro. Nikoli se ne smemo ustaviti in običati v neustvarjalnem čemenju. Biti moramo oznanjevalci popolnega veselja in ob vsaki priložnosti skušamo drugim prinašati veselje in upanje. Vse do dokončnega srečanja z Očetom (Vodilo, člen 19), ki je ustvarjalnost sama.

Dorica Emeršič

Za ustvarjalnost je potreben pogum

Če se je včasih ustvarjalnost vezala v glavnem na področje umetnosti, jo danes najdemo na vseh področjih; v šolah bi želeli vzgojiti ustvarjalne otroke, delodajalci nagrajujejo ustvarjalne delavce, med ljudmi si želimo ustvarjalnih odnosov, ...

Pred leti je bil v nekem časopisu v rubriki "Verjeli ali ne" objavljen sestavek z naslednjim primerom: Palica iz surovega železa je vredna 5 dolarjev; če iz nje skujete podkve, se vrednost železa povzpne na 10 dolarjev in pol; če železo uporabite za izdelavo šivank, postane vredno že 3285 dolarjev; če pa iz istega kosa železa izdelate vzmeti za ure, so le-te vredne celih 250.000 dolarjev.

Torej: razlika med petimi dolarji in četrtem milijonom dolarjev je ustvarjalnost.

Pri ustvarjalnosti tako gre za sposobnost človeka, da izboljša ali nadgradi obstoječe. Ustvarjalen je lahko posameznik ali proces ali rešitve. Pri rutinskih delih in znotraj stroge hierarhije jo je skoraj nemogoče najti.

Pomemben vidik ustvarjalnosti je izvirnost (originalnost). Rezultat takega mišljenja je vedno nekaj novega, svojevrstnega, enkratnega. V veliko primerih je rezultat tudi duhovit in povezuje stvari, ki jih sicer ne bi postavil sku-

paj. Hkrati pa je pomembna tudi ustreznost dosežka okoliščinam, dejstvo, da rezultat ustreza problemu in je uporaben (ne pa nujno takoj in na najbolj očiten način).

Na ustvarjalnost vplivajo različni dejavnosti – znanje, osebne lastnosti, dejavniki iz okolja. Ena od pomembnih stvari pri tem je divergentno mišljenje – iskanje rešitev v različnih smereh in odkrivanje različnih odgovorov. Zraven spada tudi fluentnost – tekočnost; hitro navajanje številnih idej in rešitev ter znanje, ki je pogoj za pomembne ustvarjalne dosežke na kateremkoli področju. Vsi strokovnjaki se strinjajo, da je inteligenca pogoj za to, da je nekdo ustvarjalen, vendar samo do določene meje, potem pa nima več vpliva na to.

Steve Jobs je neke zapisal: »Ustvarjalnost je le povezovanje stvari. Ko vprašam ustvarjalne ljudi, kako so kaj naredili, se čutijo malo krive, ker niso pravzaprav naredili nič, samo uvideli so stvar. *Po določenem času so jim postale očitne. In to zato, ker so uspeli povezati njihove izkušnje in ustvariti novo stvar.*«

Faze ustvarjalnega procesa

Na podlagi introspektivnih poročil so psihologi izluščili 4 faze, skozi katere poteka ustvarjalni proces: preparacija, inkubacija, iluminacija in verifikacija

1. Preparacija priprava – v kateri ustvarjalec spoznava problem in zbira podatke o

njem, npr. prebira strokovno literaturo, zbrane podatke povezuje in kritično vrednoti, išče rešitev ... Že v fazi preparacije se ustvarjalec tudi domisli različnih mogočih rešitev problema, ki pa zaradi takšnih ali drugačnih razlogov niso ustrezne in jih nato opusti.

2. Inkubacija – v kateri gradivo, zbrano v fazi priprave, zori. Ustvarjalec se s problemom zavestno ne ukvarja, zato je to obdobje, v katerem se zdi, da se nič ne dogaja. Je kratka ali pa traja tedne in mesece. Nekateri psihologi menijo, da v fazi inkubacije o problemu še vedno razmišljamo, vendar na nezavedni ravni. Drugi pa so prepričani, da v fazi inkubacije popusti osredotočenost na neuspešne načine reševanja problema, zato zmoremo po začasni prekinitvi iskanja rešitve problem videti v novi luči. Tako ni neumno včasih kake stvari prespati, da bi našli boljšo rešitev.

3. Iluminacija – razsvetljenje – vznikne rešitev, ki jo ustvarjalec doživi kot nenadno nepričakovano. Nenadno rešitev problema,

ki temelji na prestrukturiranju problema oz. videnju problema v novi luči imenujemo tudi inspiracija, vpogled ali ahadoživetje. Za iluminacijo je poleg nenadnosti značilno tudi to, da se rešitev pojavi po daljšem ali krajšem odmoru in pogosto v okoliščinah, ki so za reševanje problemov nenavadne, pogosto v fazi sproščenosti. Rešitve se hitro pojavijo, vendar jih hitro pozabimo. O inkubaciji in iluminaciji ne poročajo vsi ustvarjalci. Vprašanje je torej, ali gre za tipični fazi ustvarjalnega mišljenja ali pa sta pojava omejena na nekatere ljudi.

4. Verifikacija – preverjanje – v tej fazi preverimo ustreznost rešitve po različnih kriterijih, prevladuje konvergentno mišljenje. Pomembno je, da je preverjanje ideje oz. Kritično vrednotenje rešitve ločeno od drugih faz, sicer zavira nastajanje novih idej.

Bog je ustvarjalni Bog

Kako pa se v teorijo ustvarjalnosti vklaplja teologija in naše versko življenje in delovanje. Dejstvo je, da je naš Bog ustvarjalni Bog. V bistvu je on ustvaril ustvarjalnost. Ustvarjalnost je del njegove narave, tako se omeni že v prvem stavku Svetega pisma: »V začetku je Bog **ustvaril** nebo in zemljo« (1 Mz 1,1). Ustvaril je vse iz nič, na novo, kreativno. Nič v ustvarjenem svetu ni bilo plod rutine, ni dolgočasno, ampak prekipava od življenja in ustvarjalnosti.

In k ustvarjalnosti kliče tudi nas. Vabi nas, da bi bili njegova podoba in bi nadaljevali njegovo ustvarjalno delo v svojo korist in korist ljudi, ki nas obdajajo.

Tudi Jezus je bil ustvarjalen, kar potrjuje recimo njegov način komunikacije – uporabljal je prisposodbe, prilike, da bi izrazil resnico. Svoje govorjenje je poudaril z dejanji. Svoje sporočilo je predstavil na dinamičen in kreativen način in izredno redko se je pri tem ponavljal. Razumel je, da besede gredo v možgane, podobe pa v srce. 72 odstotkov njegovih besed je bilo osredotočenih na to, kako prevesti nauk v življenje.

In Sveti Duh tudi nas navdihuje, da bi bili ustvarjalni. Že če samo opazujemo Boga, imamo dobre razlog za ustvarjalnost – razlog za petje, pisanje, slikanje in še druge načine, kako izraziti svojo hvalnico Bogu.

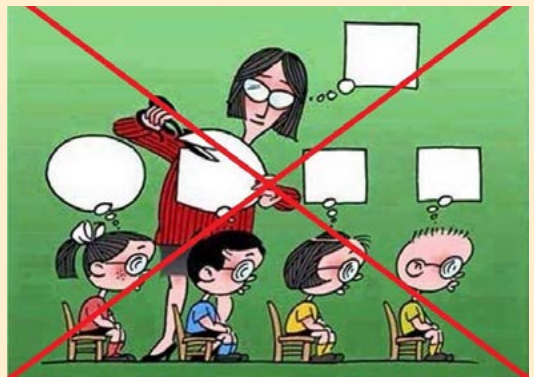
In v Cerkvi? Sprememba je edina stalnica v sodobnem spreminjajočem se svetu. Taka nam mora predstavljati priložnost, ne grožnjo. Kristjani bi jo morali izkoristiti pri iskanju novi možnosti za oznanjevanje Besede življenja. In se pri tem tudi zavedati, da nam ustvarjalnost ni samo prirojena, ampak se je lahko tudi naučimo s tem, ko se zavemo lastnih močnih točk.

Kako postati ustvarjalni?

Raziskovalci ustvarjalnega mišljenja predlagajo vrsto metod, s katerimi je mogoče spodbuditi in razvijati ustvarjalnost. Uporabi-

mo jih lahko, ko iščemo novo idejo ali rešitev problema ali ko želimo razviti, izpopolniti, izbrati ali preveriti idejo. Nekatere uporabljamo individualno, druge pa skupinsko. Skupina je pogosto učinkovitejša od posameznika, saj se člani spodbujajo pri dajanju idej (ideja enega spodbudi idejo drugega), poleg tega pa se znanje in izkušnje članov kombinirajo v celoto, ki je več kot goli seštevek znanja posameznikov. Temu se strokovno reče sinergija. Najbolj znana med skupinskimi metodami je možganska nevihta ali deževanje idej. Sicer pa je tukaj kar nekaj načinov, kako spodbujati ustvarjalnost:

- Vzemimo si čas za kreativno mišljenje;
- Postavljajmo dobra/prava vprašanja;
- Najdimo več idej ob določenem problemu – možganska nevihta je idealna za to;
- Poslušajmo in se učimo – tudi tiste (ali predvsem tiste), ki niso enakega mnenja kot smo sami; tudi če kasneje ne uporabimo njihovih idej, smo si odprli obzorje;
- Razmišljajmo izven škatle, izven običajnim miselnih okvirjev, ki se kažejo v stavku »Tako smo vedno delali!«

- Ne bojmo se neuspeha. Tvegajmo.
- Zabavajmo se pri tem. Ne jemljimo sebe preveč resno. Pritisk se bo s tem precej zmanjšal.

Bodimo torej ustvarjalni!

Po različnih virih povzela Fani Pečar

Ustvarjalnost nosimo v sebi

Zdi se mi, da kolikor je ljudi, toliko vrst ustvarjalnosti je na tem svetu in z vsakim življenjem se rodi nova, z vsako smrtjo ena umre. Vsak med nami je tako poseben, unikaten in najboljši ustvarjalec med ustvarjalci je prav naš Stvarnik: kolikor ljudi, toliko različnih podob, barv kože, las, odtenkov glasov, talentov ... Ja, talentov. Ti so, vsaj sama tako menim, temelj ustvarjalnosti. Z njimi se rodimo, pomembno pa je, da jih ne pokopljemo, ampak zbudimo.

In kdo nam lahko pri tem pomaga? Najprej starši, ki v otroku vidijo tisto, česar drugi ne. Potem je tu šola, ki bi morala v učencih spoznavati močna področja – to niso nujno matematika, slovenščina in tuji jeziki, ampak je lahko nekdo odličen v glasbi, blesti pri obdelavi lesa, v športu, kuhanju ... Ustvarjalnost se lahko budi in raste le ob pozitivni spodbudi, ki mora biti na obeh straneh – v družini in šoli.

Letos sem bila po dvanajstih letih ponovno z osmošolci v šoli v naravi. Izkušnja je bila lepa in zanimiva. Otroci, no, to so pravzaprav že mladi, ki se bodo prihodnje leto odločali kam, so me navdušili. Naše pogovori na poti, ko smo raziskovali Cerkno in njegovo okolico, so bili bolj pomembni kot marsikatera učna ura pri slovenščini. Najbrž bodo pozabili, kaj je oksimoron (duhoviti nesmisel) in to znanje obudili v gimnaziji ali še pozneje, a pogovorov, svojih razmišljanj, dilem se bodo spomnili. Jaz verjamem v mlade ljudi, ki so jim odprte mnoge poti, več kot jih je bilo nekoč, a vprašanja ostajajo ista – tista čisto osnovna, bivanjska ... Šola bo morala ustvariti prostor in čas za pogovor, slišati, prepoznati in v mladih

spodbujati ustvarjalnost. A kljub vsemu, ta ni dovolj – dati jim moramo znanje, kako darove razviti in uporabiti.

Povedala vam bom kar primer iz lastne prakse. Menda je to domena žensk, a vendarle sama res zelo rada in zelo pogosto po hiši prestavljam omare. In vedno, ko jih prestavim na novo, se mi to zdi fantastično, dokler pač ni več ... In potem spet ... Če bi imela znanje o notranjem opremljanju, verjamem, da temu ne bi bilo tako. Podobna zgodba je tudi z mojim urejanjem skalnjaka - delam in kopljem po občutku, čez nekaj dni ugotovim, da bi bilo drugače lepše, spet kopljem, presajam ... Bogu hvala, da so rastline in omare trpežne. A tudi tu mi manjkata znanje in načrt ... Veliko časa porabim za popraviljanje in mislim, da bom poiskala pomoč – res, mogoče imam nekaj smisla in talenta, a znanja vsekakor premalo.

Krilatice vsi zmoremo vse, vsi smo lahko karkoli želimo, ne zdržijo – omejeni smo v prostoru, času in tudi naših sposobnostih. V vsakem razredu sedi nekaj bodočih kermičarjev, vodovodarjev, različnih delavcev, tajnic, ekonomistov, kakšen učitelj, pravnik, zdravnik, vrtnar, arhitekt ... To je krasna pisana družina, ki se v življenju lepo dopolnjuje. Če v sebi spoznamo talent, lažje odkrijemo poklic, za katerega se bomo z veseljem trudili in ga potem tudi z veseljem opravljali. Edino tako lahko tudi ustvarjalnost, ki jo nosimo v sebi, najde svoj pot v svet – pa ne le pri mladih, za to nikoli ni prepozno.

Mateja Feltrin Novljan

Dopust kot delo, poslanstvo angleška travica in nehvaležni mladi

Slovenci smo (raje napišimo 'bili') delaven narod. Na to smo ponosni še zdaj. Radi delamo in ne sedimo radi križem rok. Tudi težko prenašamo sočloveka, če brezdelno poseda ali bognedaj, poležava. Tudi med vikendi, prazniki in počitnicami ne moremo sedeti kar tako brez dela ali pa po nepotrebnem brezdelno pohajkovati okoli.

Dopust – delo za celo družino

Ko kakšno nedeljo hodim po podeželju, na praznik ali pa med dopustom, opazim, da se v naravi veliko vrtijo mešalci. Meščani spreminjamo propadajoče kmetije v vikende ali pa gradimo nove male hiške, na katerih se bomo lahko oddahnili in spočili od naporega delavnika – tako, da bomo na njih garali.

Moški tako lahko v mirnem okolju narave vedno najdemo nove in nove izzive in razloge za delo: betoniramo škarpe, tlakujemo dovozne poti in potke, gradimo kurišča za čevape, kakšno garažico za "lepotca", pa še barako za drva in še eno za orodje.

Ženske med gradnjo – in tudi sicer – nikakor ne sedijo križem rok. Pomagajo pri mešalcu, pospravljajo po gradbišču, čistijo, kuhajo. Skratka, nikakor niso brez dela. Se tudi ne spodobi.

Še otroci morajo poprijeti za delo na gradbišču, a se izmuznejo, če le morejo. Da se sami igrajo v kakšnem kotu in nas ne motijo. Saj vendar morajo razumeti, da ni časa za igro, pohajkovanje, brezplodne pogovore – ko pa je vendar toliko dela!

Ko je vikend in vse kar je bilo treba narejeno, je treba seveda vse to redno vzdrževati, vsaj zračiti in čistiti. Prah se tudi v naravi prav rad nabira, les je treba barvati, trava in plevel pa tudi stalno rasteta. Tako imamo razlog, da vikend, ko je narejen, redno obiskujemo. Le otroci vedno bolj nergajo, ko jim omenimo, da gremo na vikend. Ko postanejo uporniki, na vikend preprosto nočejo več prihajati.

Poslanstvo angleška travica

Možje si velikokrat zadamo za življenjsko poslanstvo, da bodo imeli (tudi) okoli vikenda tako imenovano angleško travico. Projekt ni kar tako. Je zahteven in k sreči 'nikoli dokončana zgodba'. Za Slovence je seveda pomembno, da je ta dejavnost permanentna, da se stalno nekaj dela. Dober primer za to je košnja in ukvarjanje z robovi, ki nikakor ne smejo biti zanemarjeni.

Vzdrževanje nivoja "angleškosti" travice zahteva kar nekaj tehnične opreme – brnečih strojkov, ki jih je treba nakupiti (že to je svojevrsten užitek!), vzdrževati, servisirati in hraniti. Poleg vsega tega pa nam omogočajo, da se ne navadimo preveč na mir. Če imamo srečo, da smo hišico postavili v vikendaškem naselju, strojčki brnijo neprestano. Zdaj se spomni kositi ta, zdaj oni sosed.

Angleška travica zahteva tudi stalno borbo z nadležnim plevelom. Plevel je seveda vse kar ni točno ta trava, ki smo jo posejali. Sploh pa ni trava regrat, ki ga kakšni čudaki spomladi jedo kot solato.

Borba s plevelom je časovno in tudi strokovno zahtevna. Za manj ekološko zavedne namreč zahteva dokaj ekspertnega znanja na področju agrarne farmacije – evo kako pomembno je vseživljenjsko učenje, za bolj ekološke pa redno ročno odstranjevanje plevela. Kar človeka tudi pomiri.

In ko je vse narejeno ...

... se spomnimo novega projekta: vikend na morju, če je bil prvi v hribovju ali v hribovju, če je bil prvi na morju. Tako se zgodba lahko ponovi. Pred nami se odprejo povsem novi horizonti.

Otroci so medtem, hvala Bogu, že odrasli in nas ne nadlegujejo več s tem, da bi se igrali z njimi, da bi se pogovarjali ali pa brezdelno pohajkovali po naravi.

Gre nam sicer malo na živce, da na vikend sploh ne pridejo več. Pravijo, da ga ne marajo niti videti. Mi smo pa tako garali, da bi nam bilo lepo skupaj preživljati počitnice v naravnem okolju. Nehvaležna mladina!

Opazujte vikende. Velikokrat se jim že od zunaj vidi, da je generacija graditeljev odšla, mladih ni, kupcev – razen na elitnih lokacijah – pa tudi ne zanimajo.

Aleš Čerin, na strani www.preprostost.si

V objemu Njegove ljubezni

Lea Bric je v Vipavski dolini zelo poznana. Kdor je hodil k verouku, jo je lahko že srečal. Sicer pa boste o njej več izvedeli prav tukaj.

V kakšni družini si rojena in kje?

Rojena in vzgojena na Brjah na Vipavskem. Sem iz narodnostno mešane družine. Lahko bi rekla, da sta se v meni in moji mlajši sestri srečala vzhod in zahod. Sploh, ker moja mama izhaja iz pravoslavne krščanske tradicije, oče pa iz katoliške. Vendar je že na začetku prevzela versko vzgojo bolj ko ne stara mama. Moja starša sta poskušala po svojih najboljših močeh ustvariti materialno ugodne pogoje za svojo družino in je verska vzgoja bila res bolj prepuščena stari mami. Sta pa naju vedno spodbujala, da greva z njo k sveti maši, da moliva. Vseeno je njuna zapuščina neprecenljiva. Naučila sta naju poštenega in odgovornega življenja, sočutja, odprtosti do raznolikosti, zvestobe in zavezanosti, ljubezni do bližnjega.

Zanimivo je, da je bila v naši družini pot vere malce obrnjena. Z odraščanjem sva imeli s sestro vse večji vpliv tudi na najina starša in njuno versko prakso. Ko sva začeli obiskovati verouk, nama je bilo vse bolj pomembno to, da gresta k sveti maši tudi onadva. Tako je mama sprejela pomembno odločitev, da prestopi h katoliški veri. Obiskovala je posebno pripravo in sprejela vse nadaljnje zakramente, takrat sta tudi z očetom sklenila zakrament svetega zakona. Ampak še vedno praznujemo dvakrat božič in dvakrat veliko noč. Kar pa ni slabo, saj dalj časa ohranjamo praznični duh. Mogoče tudi zaradi te mešanice veliko bolj zaupam v Boga in njegove načrte.

Kako ti je družina pomagala, da si v življenju ustvarjalna?

Mislim, da je bilo to predvsem s tem, da so starši želeli, da pridobim delovne navade. Delovne navade pa sem navadno osvojila tako, da sem dobila zadolžitev in s tem tudi problem, ki ga je bilo potrebno rešiti: kako čim prej opraviti zadano delo, da se potem lahko prepustim igri. Domišljija je bila tu ključnega pomena. Še dan današnji moj oče zmajuje z glavo nad načinom, kako opravi delo. Vedno pravi, da imam čudne poti, po katerih pridem do cilja. Vem, da mu gre to velikokrat močno na živce, ker se mu zdi vse skupaj skregano z (njegovo) logiko.

Si že kot otrok vedela, kaj želiš postati?

Ma kje pa! Kaj vse sem želela postati! Plesalka, pa imam dve levi nogi. Astronavtka, vendar sem ostala pri uživanju v branju znanstvene fantastike ali ogledu kakega dobrega ZF filma. Napredek gre zame čisto prepočasi. Še vedno čakam na hiper pogon, ki bi nas ponesel k daljnim ozvezdjem. Arheologija je bila tudi nekaj časa na mojem seznamu. Verjetno je to zelo povezano s tem, katera literatura me je ravno takrat navduševala. Je pa res, da sem zelo rada solila pamet mlajši sestri. Mogoče se je iz tega izcimilo to, da rada poučujem (smeh).

Kakšno je bilo tvoje srednješolsko obdobje?

Ne preveč izrazito, saj srednja šola ni bila moja odločitev, ampak odločitev mojih staršev, ki so bili

v skrbeh za mojo prihodnost, če mi slučajno ne bi mogli omogočiti nadaljnega študija. Edino, kar mi ostaja od tega obdobja, so duhovne vaje v Stržišču, ki sem se jih redno udeleževala vsako poletje. Tega ne bi zamenjala nikoli.

Kaj je botrovalo tvoji odločitvi za študij? Kako si doživljala to obdobje?

Božja volja. Sama sem topoglavo silila na likovno akademijo. Ker nisem bila sprejeta, mi ni bilo več pomembno, kam me pelje pot. Ker so starši menili, da sem preveč odprte glave, da ne bi česa študirala, so vztrajali, naj se nekam vpišem, saj imam toliko različnih zanimanj. Tako me je pot popeljala v štajersko prestolnico, kjer sem se vpisala na dvopredmetni študij slovenistike in teologije. In pri tem sem neskončno uživala.

Kdaj si prvič začutila, da je biti katehistinja tvoja poklicanost?

Mislim, da se je to počasi izoblikovalo skozi študij. Ker sem bila že od samega začetka pedagoško usmerjena na obeh smereh študija, verjetno to niti ni bil nekakšen eureka. Sama sem šla skozi precej težko obdobje poglobitve lastne vere, osmislitve vere v Boga kot bistven del mojega življenja. Morda lahko iz svoje lastne izkušnje nekomu pomagam, da se lažje dokoplje do bistva.

Kaj ti je pri delu z veroučenci največji izziv?

Zadnje čase se mi zdi, da se vse bolj trudim, da bi doumeli, kako pomembno je, da smo z drugimi in za druge. Ne morem trditi, da verujem v Boga, obenem pa ne videti bližnjega. To je skregano z Božjo logiko. Zelo se je obrnil vrstni red vrednot. Postali smo zelo egocentrični. Najprej jaz, potem, če kaj ostane, še ostali in nazadnje Bog.

Kakšno pa je življenje v šoli, saj si tam že dolgo, kot da ne bi mogla izdelati razreda?

Stalno ponavljam (smeh). Ampak – vsako leto sproti se veliko novega naučim. O sebi, svojem poklicu, o otrocih, ki jih poučujem. Včasih je zelo naporno, pa vendar je to hvaležen poklic. Ves čas se trudim, da bi prenesla na svoje učence ne samo znanja, ampak tudi vrednote, ki so pomembne za srečno življenje.

Kaj poleg šole in kateheze še rada počneš?

Berem. Ogromno berem. Skoraj vse po vrsti. Kuham in pečem. Vedno kaj novega. Navdušujem se nad lepoto stvarstva, zato rada zagrebem prste v zemljo in »pomagam« Stvarniku. Rišem, pišem, šivam, skratka ustvarjam.

Tvoji nečaki te imajo zelo radi. Kaj ti pomenijo in kaj ti pomeni tvoja bližina otrokom?

Odraščala sem v zelo ljubečem družinskem vzdušju. Moja mama je iz Bosne in to pomeni veliko objemanja in poljubljanja, cartanja z majhnimi pozornostmi. Se pravi, da se ljubezen tudi pokaže. Ne le v besedah, ampak predvsem v dejanjih. Jaz to svojim nečakom pokažem tako, da si vzamem čas zanje, četudi potem nastrada kako delo, ki ni opravljeno. V naši družini je bilo in je vedno pomembno to, da smo eden z drugim, pa tudi za soljudi. To prenašam na svoje nečake, ki komaj čakajo, da pridejo k meni, prenašam tudi na svoje učence v šoli in pri verouku. Mislim, da to zelo cenijo. Vidim v njihovih žalostnih pogledih, ko jih moram zavrniti zaradi časovne

stiske, ker moram opraviti kako delo, ki je takrat »pomembnejše«.

Kakšni so danes mladi?

Zelo ranljivi, ker jih premalo pripravljamo na življenje. Preveč stvari pridobijo na prelahkem način, brez osebne angažiranosti in truda. Vsaj večina. Premalo jih prepuščamo lastnim odločitvam in sprejemanju posledic le teh, zato ne vejo več, kaj je v resnici pomembno zanje.

Omenila si, da rada delaš na zemlji? Kakšna zanimiva prigoda, ki se je zgodila na vašem vrtu?

(Sme.) Ne moreš pozabiti tistih krav, kajne. Jaz pa se še zdaj nisem potolažila od takrat. Še vedno mi rože ne rastejo najbolje, kjer so krave imele svoj stampedo. Pol metra globoke luknje! Saj je deževnike zabilo na drugo stran planeta.

Ali rada ustvarjaš na vrtu, v kuhinji?

Zelo, vendar nimam toliko časa, kot bi ga želela. Veliko mi ga vzame pot v službo in nazaj domov. Spet poskušam rešiti en problem. Na vrtu ga bom mogoče rešila s permakulturo. Samo odločitev moram sprejeti, pa bo. V kuhinji pa si dam duška ob koncu tedna in seveda v vašem samostanu tu pa tam. (Sme.)

Ali ti je tudi študij slovenščine pomagal, da je tvoja misel lahko ustvarjalna?

Morda, kolikor je vezano na strukturo jezika, na lepoto izraza. Čeprav se bolj nagibam k temu, da mi to omogoča veliko raznolikega branja.

Kako se počutiš v župniji?

Želim si, da bi bila župnija živa in dejavna skupnost kristjanov, zato se poskušam čim bolj angažirati. Opažam pa, da mi malce zmanjkuje moči in energije. Verjetno bi potrebovala kaj pomoči, pa slabo kaže.

Nisi vezana samo na domači kraj. Kdaj in kako si se odločila za takšno služenje?

Cerkev je ena in vesoljna. Karkoli naredim v tem ali onem kraju, se pozna na celotni skupnosti. V začetku je bilo poučevanje verouka tudi vir mojega vsakdanjega kruha, zato sem sprejela povsod, kjer so me prosili. Všeč mi je bilo spoznavati raznolikost, se iz nje kaj naučiti. Še vedno me to bogati, rada se srečujem z novimi ljudmi in novimi izzivi. Pa še neprecenljiva prijateljstva tako sklepam.

Kako si ti ustvarjalna? Kako je človek danes lahko ustvarjalen?

Ustvarjalnost je po moje potrebna na vseh področjih človekovega življenja. Že živeti srečno zahteva nekaj človekove ustvarjalnosti. Znajti se v življenju – prava umetnost. V mojem poklicu je ustvarjalnost nujna, saj le tako ne zapademo v dolgočasno rutino.

Kaj nas danes ovira, da smo preveč zazrti v svoje težave in probleme?

To, da smo črtali iz naših življenj Stvarnika, ki je vir naše ustvarjalnosti, s katero smo sposobni reševati težave in probleme. Menimo, da smo samozadostni, da vse zmoremo sami. To lažno idejo nam je vcepilo udobje, ki si ga na precej nezahteven način lahko omogočimo kar iz fotelja s pomočjo vse mogoče tehnologije. Hkrati pa nas

ta virtualnost ograjuje od soljudi in smo zopet pri tem, da smo vse manj sposobni empatije. Tako nam ne ostane drugega, kot da se smilimo sami sebi, ko nastopijo težave, katerih pa ne moremo rešiti z lastnimi močmi, ko potrebujemo druge, predvsem pa Boga.

Če bi zadela na loteriji, bi gotovo tudi želela kam iti ...

Ja, seveda! Zelo rada bi obiskal Irsko, pa Škotsko, privlačna mi je Avstralija, še enkrat bi šla v Sveto deželo, poletela bi nad Velikim kanjonom, obiskat bi šla severne medvede, preverila bi, če je v Sahari res tako vroče ... Ne vem, če bi bilo dovolj denarja za vse te načrte, kaj meniš.

Kaj bi današnjim mladim položila na srce?

Kot vedno pravim: Živi tako, da ne boš preveč stvari obžaloval, ko boš delal inventuro življenja. To pa pomeni: korakati z roko v roki z Bogom v objemu njegove neskončne ljubezni.

Pogovarjal se je br. Vlado Kolenko

Hvaljen, moj Gospod

Framaši iz „Štepanjca“ smo vikend, 11. – 13. maja, preživeli skupaj na Klancu pri Kozini. Tema našega vikenda je bila ekologija po papeževi okrožnici *Hvaljen, moj Gospod*, več o naših doživetjih pa si preberite v spodnjih verzih.

*Narava, ljudje, varovanje, skrb –
se je prepletalo preko celotnega vikend.
Nekaj pogovora, razmišljanja, deljenja,
pa ruzak na rame in hop v gore.
Od brata slepca, sestrice rož'ce,
košatih gozdov, prostranih polj,
do sestre strele – vse se je zvrstilo ...*

*... nas napolnilo z dobro voljo in energijo,
da nam zvečer spati ni pustilo.
Se ob igri, petju in odlični hrani v noč potegnilo.
Zjutraj nas z močnejšo vero zbudilo
in k hvalnicam povabilo.
Ob koncu se nam še domov ni mudilo.*

Dragana Jevtić in Jure Gaber

Moj list

*sem drevo, ki sije
sem drevo, ki se razvija
sem drevo, ki je večno
sem drevo brez gnezd in ptic
sem drevo, ki ima en sam list
In moj list je zelen
temno zelen, debel in sočen
v vetru se maje
v vetru se obrača
veter se z njim poigrava*

*sem drevo, ki raste v meni
sem drevo, ki ima en sam list
In moj list je zelen.
Kam bo padel, še ne vem.
Še ne vem,
kako bo postal rumen.
Še ne vem,
kam se bo iztekel zeleni sok.*

*pa vendar sanjam in si želim,
da ta moj list bi šel v spomin,
ko bil bi še ves zelen in sočen,
da ne bil bi od vetra ves obtolčen*

*Oh ta moj list!
Zakaj si le ti?
Edini.
Toliko imam praznih vej,
čeprav sem mislila, da moj svet nima mej
Raztezavala svoje veje sem široko
in visoko
Moje deblo raslo je sloko
in visoko
Korenine sem rinila v zemljo globoko,
globoko*

In zdaj te imam! Ti, moj zlati list ...

Valentina

Test o ustvarjalnosti

Pred vami je kratek test, o tem, koliko si ustvarjalen. Najprej označi, koliko zate držijo posamezne trditve – ZD (zelo drži), D (drži), N (nevtravno), ND (ne drži), SND (sploh ne drži).

Št.	Trditev	Izbira
1)	Ustvarjalnost je sestavni del tega, kako delujem pri opravljanju svojih odgovornostih.	
2)	Osvojil sem nekaj ustvarjalnih veščin, ki jih redno uporabljam.	
3)	Uživam v nalogah, ki izzivajo moj način razmišljanja.	
4)	Časovni pritisk me ne ovira, da bi bil ustvarjalen pri delu.	
5)	Redno si vzamem čas za učenje in nadgrajevanje ustvarjalnih metod	
6)	Sprejemam skupinsko ustvarjalnost, tudi če se končna nagrada deli med vse člane ekipe.	
7)	Moj delo je takšno, da od mene zahteva ustvarjalnost.	
8)	Vedno izpeljem svoje ideje od začetka do konca.	
9)	Moj družbeni položaj me ne omejuje, da ne bi uporabljal ustvarjalnih idej.	
10)	Zavedam se, da sem originalen pri uporabi ustvarjalnih idej in jih redno uporabljam.	

Glede na to, kako in kolikokrat si označil posamezne trditve na določen način, izračunaj svojo vsoto.

Število

ZD oznak _____ X 4.0 = _____

D oznak _____ X 3.0 = _____

N oznak _____ X 2.0 = _____

ND oznak _____ X 1.0 = _____

SND oznak _____ X 0.0 = _____

Skupaj _____

Skupno vsoto pomnoži z 2,5, da dobiš stopnjo svoje ustvarjalnosti:

Skupaj _____ X 2.5 = _____ %

Povprečen rezultat posameznikov pri tem testu je 72%.

90% - 100% Izjemno ustvarjalen — Ustvarjalnost je naraven del tvojega življenja in brez težav jo vključuješ v svoje delo.

80% - 90% Zelo ustvarjalen — Verjetno si najbolj ustvarjalen, ko se srečuješ s problemi, manj pa driti zate, da bi šlo za naraven talent, ki bi ga uporabljal v vseh delih svojega življenja.

70% - 79% Ustvarjalen — Si ustvarjalen in znaš svojo ustvarjalnost tudi uporabiti. Kljub vsemu pa obstajajo ovire in omejitve (ki jih postvaljš sam), da bi jo uporabil bolj pogosto v reševanju problemov in v izzivalnih okoliščinah.

Manj kot 70% Ustvarjalnost je zate izziv — Kdaj pa kdaj znaš v praksi biti ustvarjalen, ni pa to tvoja naravna drža.

Kako je šlo pri testu? Si zadovoljen z rezultatom? Ali pa bi si želel, da bi bila stopnja ustvarjalnosti višja?

Fani Pečar

Lepota in ustvarjalnost Boga

Svinčniki, glina, oglje, poezija, glasba, barve ... Vse kar je dišalo po ustvarjalnosti, me je že od nekdaj napolnjevalo z veseljem. Po končani gimnaziji v Velenju, kjer sem odraščala, se tako ni bilo težko odločiti za smer študija. Z velikim veseljem sem se vpisala na študij likovne pedagogike v Mariboru. V tistem poletju najdaljših počitnic pa se zgodila še ena pomembna prelomnica v mojem življenju. Bile so to moje prve duhovne vaje. Logarska dolina s čudovito naravo, petje, molitev, skupno delo, nova prijateljstva ... Vse to me je na poseben način nagovarjalo in prebudilo v meni nekaj lepega, nekaj, česar takrat še nisem razumela, želela pa sem to ponesti s seboj v življenje.

V času študija so bile nato zame velik dar študentke maše in ostale dejavnosti v okviru takrat delujočega Katoliškega študentskega centra Sinaj. Takrat sem se tudi prvič od bliže srečala s sestrami in z redovnim življenjem. Ob sestrah uršulinkah sem košček za koščkom odkrivala lepoto in ustvarjalnost zastonjske Božje ljubezni. Počitniški dnevi za otroke v Mekinjah, šola za animatorje, ustvarjanje, študij, mladinska skupina, duhovne vaje, ulični misijoni, romanja mladih, skupina Samuel, sodelovanje pri oblikovanju Stične mladih ... vse to me je oblikovalo in v meni potrjevalo iskreno željo, da bi rada svoje življenje podarila Njemu, ki je vedno bolj postajal središče mojega življenja in izvir resničnega veselja.

Duhovne vaje po stopinjah sv. Frančiška v Kančevcih in peš romanje mladih iz Ljubljane na Sveto Goro, prav tako v duhu sv. Frančiška, sta bila še dva pomembna mejnika na poti razločevanja, kaj Gospod želi, da storim. Božja previdnost me je počasi pripeljala k šolskim sestram sv. Frančiška Kristusa Kralja. Leta 2005 sem kot absolventka likovne pedagogike z brati kapucini romala v Assisi in nato še istega leta stopila v našo kongregacijo.

Po končani začetni redovni vzgoji, sem na 2. februarja 2013 v župnijski cerkvi v Rušah položila večne zaobljube.

V srcu ostaja velika hvaležnost za dar Bogu posvečenega življenja. Hvaležnost za Marijo, ki nas spremlja, varuje in usmerja na naših poteh. Hvaležnost za domače in za sestre po naših skupnostih, s katerimi skupaj rastemo v veri, upanju in ljubezni. Hvaležnost za mlade, s katerimi se srečujemo, hvaležnost za srečanja z otroki in starši po župnijah. Hvaležnost za ...

Hvaležno srce je zasidrano v Gospodu. Je čuječe in razpoložljivo. Zato se mi zdi, na poti odkrivanja življenjske poti, zelo pomembno, da se znamo veseliti tega, kar nam je podarjeno, se za to zahvaljevati in hkrati dovoliti Gospodu, da s svojo ljubeznijo spreminja naša življenja v resničen dar za druge.

V tem letu mi je bila podarjena možnost enoletnega študija v Italiji, in sicer na mednarodni šoli Sacred Art School. Močno me je nagovorilo, kako Bog lahko deluje tudi po naši majhnosti. Kako je npr. kljub moji nerodnosti z italijanščino našel pot do ljudi. Do ubogih, do starejših, do mladih, do različno verujočih ... Ta srečanja so bila resničen dar.

V odnosu, ki je živ, se vedno odprejo nova obzorja. Potrebno pa se je podati na pot v zaupanju, da nam bo Gospod sproti dajal potrebnim milosti, da je On tisti, ki bo poskrbel.

Vesolja, zaupanja in pogumnega ustvarjanja z Njim, ki je zvest in dober, nam vsem želim iz srca!

s. Tina Dajčer, ŠSFKK

Služite Gospodu v veselju

V petek 20. aprila 2018, se je 9 slovenskih framašev odpravilo v Metković, na 10. nacionalno srečanje hrvaške FRAME.

Tja smo prispeli zvečer, tako da smo zamudili petkov program - spoznavanje, sveto mašo in adoracijo. Vseeno pa nas je bila predsednica hrvaške FRAME, Anamarija Tomašević, zelo vesela in nas je zelo pristrčno sprejela, razložila potek vikenda in nam pokazala kje se po dolgi vožnji lahko počijemo.

V soboto smo zjutraj zmolili hvalnice, potem pa je sledilo predavanje brata Maria Knezovića. Spregovoril nam je o tem, da je vsak izmed nas original, ki ga Gospod ljubi, da moramo biti aktivni in ne samo čakati na prihodnost. Poudaril je, da je včasih treba žrtvovati tudi stvari, ki so ti najljubše (on se je odrekel košarki, da bi postal redovnik), ampak da se moramo kljub temu truditi in biti pogumni. Mene, in tudi 500 ostalih mladih udeležencev, je zelo nagovoril.

O njegovem predavanju smo se potem pogovarjali tudi po skupinah v katere so nas razdelili. Na srečo sta si hrvaščina in slovenščina tako zelo podobni, da smo lahko člani skupine govorili vsak po svoje in se še vseeno razumeli.

Popoldne smo se udeležili različnih delavnic (o fotografiranju in snemanju, o šivanju...) in predavanj (o spolnosti pred poroko, o policiji v Metkoviću...), nekateri pa so šli obiskat starejše v dom ostarelih ali pa so s petjem po mestu širili naše veselje.

Sledila je molitev rožnega venca in maša, zvečer pa je zabavni večer oblikovala skupina Hrvatsko Nadzemlje. Odihrli so nekaj skečev, ki so bili zabavni, hkrati pa so vseeno imeli tudi močno moralno sporočilo.

V nedeljo smo imeli zjutraj najprej pogovor po skupinah, kjer smo povedali kakšno se nam je zdelo srečanje, potem pa je sledila sveta maša. Po kosilu smo se poslovili in zahvalili vsem voditeljem, ki so nas povabili in tako lepo skrbeli za nas.

Polni lepih spominov smo se odpravili proti domu, vmes pa smo se ustavili še v Međugorju in ob morju.

Kristina Klara Čušin

Asiški mir

Šla sem po kamnitih asiških ulicah in iskala mir.

Nisem ga našla.

Moje srce je vriskalo od sreče, da sem lahko spet tukaj in zdaj, moja duša je pela, moje ustnice so v tišini glasno molile.

Šla sem čez zelene umbrijska griče in iskala mir.
Nisem ga našla.
Trave so se glasno zibale v vetru,
prašne poti so molile za dež,
drevesa so igrala jesensko simfonijo v vseh barvah,
sončnice so se spogledovale s soncem
in blatne poti so ječale v bolečini.

Šla sem skozi velika mesta in prijazne vasi in iskala mir.
Nisem ga našla.
Hiše so se glasno prerivale in iskale svoj prostor,
ceste so hitele v daljavo,
semaforji so neutrudno utripali
in ponavljali rdeče-rumena-zelena.

Šla sem v veličastne cerkve in bazilike in iskala mir.
Nisem ga našla.
Angelčki so se hihitali,
svetniki so se ogorčeno spogledovali,
prazne klopi so čakale in se naglas dolgočasile
in sveče na oltarju so goreče utripale.

Šla sem tja dol v kapelo,
zapuščeno, majhno, prašno, temačno in iskala mir..
Pozno zvečer smo tam utrujeni imeli sveto mašo.
Slike na ikonostasu so zrle v nas
in nas pozdravljale,
psalm je bil glasna pesem zahvale,
otročček v zibelki pod oltarjem
me je gledal in se smejal.

V vsaki glasno izgovorjeni prošnji,
v vsaki naši zahvali,
v vsakem stisku roke in objemu,
v vsaki solzi, ki je spolzela po licu,
v glasni Aleluji
sem iskala mir.
In našla sem ga.
Mir.
Moj mir.
Asiški mir.

Ester Srdarev

Duh Dela

Duh Dela, ki je potekal v času prvomajskih praznikov, je bil v znamenju karitativne ljubezni. Naredili smo veliko delo. Mladi družini smo v dveh dneh strastnega dela odstranili skoraj ves omet v stari hiši, ki je potrebna korenite obnove. Mimogrede smo pospravili nekatere prostore, posekali in pokurili grmovje ob hiši. Bilo nas sedem, kar je 14 rok in te niso so imele ne časa ne volje, da bi visele v žepih.

V nedeljo, ko je čas počitka in okušanja Božje slave, smo šli na izlet in se preizkusili v športnem plezanju. Gostoljubje nas je gnalo, da smo odhiteli domov ker smo pripravljali pi-

knik za postulate iz Lendinare, ki so prispeli v Vipavski Križ na duhovni odmik. Pogledali smo si tudi film, posnet po resnični zgodbi. Govori o boksarju, pristnem možaku, dobrem očetu in nežno ljubečem možu. Hvala Družini Zaletel, da smo si lahko v prahu in potu vašega novem doma služili vstopnico v dom, ki ne bo nikoli minil. Ljubimo nebesa!

br. Jakob Kunšič

Getsemani

Getsemani kot celota mi je bil zelo lepa priprava na praznike, ki so potem prišli, saj sem jih lahko v miru pričakoval in niso kar zleteli mimo mene. Domen

- Getsemani sem doživel umirjeno, v bogati preprostosti. Na Jezusovo trpljenje sem dobil drugačen pogled, ne več tako otožen, ampak bolj vesel. Pasijon je pot do odrešenja ki se, kot vemo, na koncu čaka zmaga. Krištof
- Getsemani je program ponujen mladim kot priprava na velikonočne praznike. Gre za premišljevanje pasijona, ki ga obogatimo s katehezami, bratskim druženjem, romanjem,...

Getsemani je poln krajev, ki govorijo in ponujajo pristna izkustva. Začelo se je v samostanu v Vipavskem Križu. Že pogled na hribček kjer stoji samostan privablja mir v srce, ko pa prispeš, hočeš nočeš, mir vstopi v srce. Naslednji dan smo stopili na pot proti Sv. Pavlu nad Vrtovinom. Pot do cerkvice je ponujala čas za razmislek o pričakovanih v teh velikih dogodkih ki so pred nami. Ker nismo Primorci, smo se bali, da nas burja ne bo odpihnila s Sv. Pavla Toda Gospod je umilil burjo in umaknil oblake z neba, tako, da smo lahko bivali in premišljevali zlit z prelepim stvarstvom. Prespali smo v cerkvi Sv. Pavla. Žal pa tako kot učencem, tudi nam ni uspelo bedenje in smo kljub mrazu pospal kot apostoli. V soboto popoldne smo se drugačni vračali nazaj v samostan; misli so bile bolj urejene, jasne in močne, srce pa je že pričakovalo zmago. Na poti nazaj smo doživeli lepa srečavanja z dobrimi domačini, ki so nam ponudili veselje in naklonjenost ob čaju in prigrizku. Ti kraji resnično v človeku prebudijo veselje, umirijo in uredijo um. Hvala Bogu za take kraje in življenje, ki v njih prebiva!

Bistven del je osebna molitev. V času, ki smo ga preživeli v tišini, smo se res lahko posvetili samo Bogu, preko premišljevanja Božje Besede. Čudovito vreme in narava sta zelo pomagala pri molitvi in zbranosti ob branju pasijona, ki smo ga, vsak na svoj način doživeli na novo. Časa za počasno branje in premišljevanje je bilo dovolj.

Pri katehazah smo spoznavali drugačen pogled na Jezusovo trpljenje, gledali smo bolj z vstajenskega vidika, da je bila to le pot do zmage. Razmišljali smo tudi o Judu in Pilatu, če sta res pogubljena, saj sta bila le „lutki“ tistih okoliščin, božje usmiljenje pa je neskončno. Najprej nam je br. Luka predstavil slike Jezusa v vrtu Getsemani, predvsem pa man je razložil sliko na vabilu. Največ zanimanja so nam vzbudile dvojne oči pri Judu, kjer ene predstavljajo pogled na Jezusa, druge pa na Božji načrt. Ta slika je izjemna, ker ima človek dvojne oči, saj jih imajo drugače samo angeli, kjer predstavljajo človeški in Božji pogled. V drugi katehezi smo razlikovali smo med goro in puščavo - na goro se odpraviš, da bi bil bližje Bogu, greš iskat Boga, v puščavi pa se kar znajdeš. Tam imaš samo najnujnejše in tam odkrivaš sebe. Jezus je šel pred svojim javnim delovanjem v puščavo, kjer se je postil in bil skušan, po vstajenju pa je šel z nekaterimi učenci na goro, da so videli njegovo spremenjenje. 8. Zapoved – ne pričaj

po krivem ne govori le o lažeh, ampak o vsaki neresnici, tudi če je samo kaj majhnega in nepomembnega. Moramo biti resnični in iskreni, da delujemo Bogu v slavo. V tej katehezi smo videli nemoč Pilata pred zlom, ki ga je prisilil da je Jezusa prepustil v smrt. Ogledali smo si film Risen, ki zadrego Judov, nemoč Rimljanov na drugi strani pa navdušenje, veselje in žar učencev ob Jezusovem vstajenju. Po njih bi se morali zgledovati vsi kristjani, saj nas je Jezus vse odrešil. Pred slovesom smo prisluhnili katehezi o Jezusovih besedah „še danes boš z menoj v raju“. Govorili smo o tem, kako si predstavljamo raj. Vsak si ga po svoje, po tistem, kar si želi, kar se mu zdi lepo, kar pričakuje, skupno je bilo edino to, da tam občutiš popolno ljubezen in dokončno izpolnitev v Bogu.

premišljevanja podelili med seboj in s tem drug drugega obogatili. Bili smo kot bratje in kot učenci zbrani v Jezusovem imenu.
Udeleženci Getsemanija

Skupnost ki smo jo živeli med seboj je pravo bogastvo. Tu smo okušali kako lepo in prijetno je kadar so bratje zbrani, okušali smo, kaj je Cerkev. Skupnost nam je dala največ duhovnih sadov. Že smo bili skupaj v vsakdanjem življenju in tako preprosto okušati realnost življenja predvsem je bogato čeprav včasih naporno. Srčika skupnosti pa je zasijala, ko smo svoja

Festival FO in Frame

V soboto 19. maja je potekal že 28. Festival FO in Frame. Tokrat smo se Franciskovi bratje in sestre družili v Slovenski Bistrici, kjer imajo župnijski dom in vrtec blaženega Antona Martina Slomška, ki je bil letos osrednja tema srečanja, naslov pa znani evangeljski odlomek, ki ga lahko še kako dobro povežemo z blaženim škofom: „Jaz sem trta, vi mladike.“

Skupine iz vseh župnij, kjer delujejo manjši bratje in sestre, ki so prišle na srečanje, so za predstavitev morale že doma izdelati svoj grozd in izbrati geslo skupini. Po besedah predsednice NS FO in FRAMA, Karin Črnigaj, se nas je skupaj zbralo približno 100 ljudi. Prišli so FO iz Vipavskega Križa, Celja in Nazarij, Ptuja, Maribora, Frame iz Štepanje vasi, Maribora in Sostra ter domačini vseh treh skupin FO, Frame in OFS-ja.

Po predstavitvi je sledilo tekmovanje po skupinah, kjer si je vsak za nagrado prislužil kosilo. Za vso okusno pogostitev so ves čas tekom festivala skrbeli bratje in sestre OFS Slovenska Bistrica.

Program se je nato nadaljeval ločeno po starosti. Frančiškovi otroci so ustvarjali v raznovrstnih ročnih delavnicah, Frančiškova mladina in nekateri iz OFS-ja pa smo prisluhnili pričevanju brata Slavka Žižka, ki nas je preko svoje osebne zgodbe nagovoril k rasti in osebni odločitvi za življenje po zgledu svetega Frančiška. Povedal je, kako je on vstopil v OFS ter kako on sam bratstvo doživlja v svojem življenju. Kaj vse mu je dalo, kakšne preizkušnje je že doživel v času svojega življenja in kako mu je ob tem pomagala skupnost OFS, katere član je, ter kako sam odnos, ki ga živi z „Bogecom“ (kakor ga dostikrat poimenuje brat Slavko).

Po tem delu je sledila skupna maša kot zaključek vsega dogajanja. Daroval jo je provincialni minister frančiškanov, brat Marjan Čuden, ki nas je v pridigi popeljal v čase bl. Antona Martina Slomška in imel z nami nedeljsko šolo po zgledu učenika Blaže in Nežica v nedeljski šoli. Povedal nam je štiri pregovore bl. škofa. Po koncu maše je vsak lahko prejel tudi vsem nam dobro znani plakat Blažeta in Nežice s škofom Slomškom.

Ura se je tako kot bi mignil, premaknila na pol peto popoldne in čas je bil, da smo se poslovili in odpravili vsak v svoj konec naše prelepe Slovenije.

Posebej lepo je bilo na tem festivalu videti skupaj skoraj vse redove bratov in sester, ki so nastali po zgledu svetega Frančiška in delujejo v Sloveniji. Na poseben način, tako kot je za njih v navadi, pa so bile z nami tudi uboge sestre sv. Klare.

Katja Špende

FRAMA duhovni vikend

Frama Šiška smo od 29. aprila do 1. maja 2018 imeli duhovni vikend v Dražgošah. Udeležilo se ga je 11 Framašev ter pater Silvin.

Ker se je naš »vikend« začel na nedeljo, smo najprej skupaj odšli k sveti maši v Škofo Loko. Pred tem smo se še malo razgledali po starem delu mesta in se po koncu svete maše odpravili do našega cilja. Ko smo prispeli v Dražgoše, smo se najprej šli nekaj »icebreaker« iger. Medtem ko smo se trudili za zmago svoje ekipe, smo se povezali, delovali skupaj in se zabavali, kar nam je prišlo prav tudi kasneje. Hvaležni smo za pretežno lepo vreme, ker smo tako lahko več časa preživeli zunaj – ne le med igrami in programom, temveč tudi v prostem času in v času obrokov.

Jutro smo začeli s hvalnicami, po zajtrku pa nam je pater Silvin pripravil kakovosten duhovni program, med katerim smo še bolje spoznali svetega Frančiška in imeli čas za svoje lastno razmišljanje – puščavo. Odšli smo tudi na krajši ogled Dražgoš. Prijazna domačinka nam je razložila kaj se je tam dogajalo v času druge svetovne vojne, nekateri pa smo si kasneje ogledali tudi spomenik dražgoški bitki. Ko smo

se vrnili smo ponovno imeli nekaj duhovnega programa, kateremu je sledila skupna sveta maša. Pred spanjem smo zmolili tudi večernice.

Naslednji dan je bil zadnji in najpomembnejši, saj nas je 9 dalo obljubo. Naš vikend smo tako zaključili v veselju in še večji povezanosti ter z mislijo, da se bomo vsi skupaj in vsak posebej še bolj trudili živeti po obljubi, ki smo jo dali.

Lucija Lebar

Sostro - obljube in zaobljube

Sredi pomladi je v Sostrem že tradicionalno čas, ko Frančiškovi otroci in mladina obljubimo še eno leto zvestobe zgledu svetega Frančiška. Na ta veliki dogodek se pripravljamo skozi vse leto med našimi srečanji. Letos je dalo obljubo 8 otrok in 7 mladih. Obred se je odvijal na prvi majski petek pri maši, ki sta jo darovala g. Aleš Tomašević in p. Danilo Holc.

Otroci so v letošnjem letu spoznavali vodilo za življenje preko katehez o srečevanjih, ki so jim jih pripravljali Framashi, s pomočjo bratske animatorke Marjetke in župnika Aleša. V tem skupnem sodelovanju smo postali pravo bratstvo. V vsako srečanje nas je uvedel brat Leon (le oglejte si ga na fotografiji) z zgodbo iz življenja svetega Frančiška. Brat Leon je z nami sodeloval tudi pri božičnici, ki smo jo letos pripravljale skupaj vse Frančiškove skupine. Na preprost način nam je približal zgodbo odrešenja. Pa to ni edino sodelovanje Frančiških skupin. Nekatere sestre in bratje OFS in člani Frančiških popotnikov se pridružijo počitnicam FO in FRAMA, vsi pa skupaj obhajamo Transitus, molitev za mir v oktobru in se veselimo daril, ki jih po družabnem programu prinese sveti Miklavž. Letošnje leto smo sklenili s sodelovanjem na festivalu FO in FRAMA, na katerega smo šli sicer v skromni zasedbi, zato pa so bile priprave zelo

zabavne. S seboj smo namreč prinesli grozd iz balončkov, ki so veselo in močno pokali predno smo ugotovili pravi način nameščanja na ogrodje.

Ob obljubah FO in FRAMA smo letos svoje obljube obnovili tudi sestre in bratje OFS. Kar nekaj nas je namreč obhajalo 10, 15 in 20 letnico obljub. Med seboj imamo pa tudi že pravo starost, sestro Frančiško Černe, ki je lani obhajala 70 obletnico obljub. Hvaležni smo za ta dar življenja v bratstvu po katerem nas Gospod nosi kot na orljih perutih in vodi k sebi (prim. 2 Mz 19,4). Pomaga nam, da dar Božjega življenja, ki smo ga prejeli pri krstu ozaveščamo in se odpiramo božjemu odrešenjskemu načrtu za večno življenje.

Naj nas Gospod še naprej blagoslavlja in daje milosti za bratsko življenje, da ga bomo tako slavili v veselju. Geslo, ki smo ga ponesli na festival pa nas bo spremljalo še naprej: »Od počitnic do počitnic gradimo edinost Duha z vezjo miru.«

Nina Oven, FRAMA in Marjetka Birk, OFS, KB Sostro

Trenutek svetosti

Na lepo sončno soboto, 2. junija 2018, smo se vsi ministri župnije Vipavski Križ zbrali na samostanskem dvorišču, kjer smo polni zadovoljstva in pričakovanja odrinili proti Škofji Loki. Dan smo seveda začeli z molitvijo in prosili Boga, naj nas varuje na naši poti in nas blagoslavlja. Ko smo prispeli v Škofjo Loko, so nas tamkajšnji bratje kapucini lepo sprejeli in nam pripravili manjšo pogostitev. Nato smo krenili na hrib nad Škofjo Loko, kjer smo se predstavili. Pogovarjali smo se, kaj je trenutek svetosti. Celotno naše življenje sestavljajo razni trenutki svetosti. Ti pa so ključni za naše telo in našo dušo. Trenutek, ki si ga moramo vzeti za Boga, za pogovor z njim in osebno razmišljanje. Vsaj jutraj, ko Boga prosimo za blagoslov in varstvo, ter zvečer, ko se zahvalimo za vse dobrine, ki nam jih daje. Za vse milosti, ki smo jih deležni in se jih mogoče niti ne zavedamo. Si vzeti trenutek za Gospoda je poleg dolžnosti tudi pravica, ki nam ne sme predstavljati sitnosti. Vzemimo si čas za Jezusa s veseljem in ne z muko. Svoje ugotovitve smo potrjevali s priliko o usmiljenem Samarijanu. Potrudimo se čim manj posnemati duhovnika in levita, čemur pa se je včasih težko odpovedati. Vsi mislimo, kako bi ustregli samo sebi in svoji volji. Naredimo sicer, vse ampak samo, da mi ne bi bili nič krivi. Vendar Jezus nas uči drugače. Pomislimo na druge. Pomislimo kaj nam naroča

Jezus. Kaj bi storil Jezus, če bi bil tam? Zgledujemo se po njem in Samarijanu. Saj Jezus pravi, da kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste storili meni. Jezus nam v svojem usmiljenju vedno pomaga. Tudi fizično, duševno pa vsekakor. Vedno. Zamislimo se, kako mu vso to pomoč, usmiljenost vračamo.

V bližini gradu smo si ogledali hišo, ki je nekak muzej, kjer lahko vidimo, kako so včasih živeli. Pri cerkvi nad mestom smo se pogovarjali o naših krstih zavetnikih. Naša dolžnost je, da poznamo naše krstne zavetnike in se tudi njim izročamo v varstvo. Na spodnjem škofjeloškem trgu smo v cerkvi imeli mašo. Nato smo se odpravili nazaj k samostanu kjer smo igrali nogomet. Prepričljivo so zmagali fantje iz župnije Vipavski Križ, podružnice Stomaž. Preizkusili pa smo se tudi v metanju sekire v staro omaro. To je bila za veliko večino novo doživetje. Po tem smo imeli kosilo. Na koncu smo prejeli še blagoslov za srečno pot in se vsaj za kanček bogatejši, modrejši in zrelejši odpravili domov.

Ne moremo pa tudi mimo zahvale bratu Vladu, bratu Luku in bratu Jakobu, ki so nas peljali in nas spremljali. Pa tudi bratom v Škofji Loki, ki so nas lepo sprejeli. *Luka Štrukelj*

Ko se oblečeš po vojaško ali Škofijafest MB 2018

26. maja 2018 je od 9.30 do 16.00 v prostorih SMC Maribor potekal Škofijafest. Pripravil ga Škofijski odbor za mladino Maribor. Če kdo ne ve, je Škofijafest škofijsko srečanje mladih, ki je letos vključevalo tudi metropoljski turnir v nogometu. Dan se je začel z zbiranjem v krasnem sončnem majskem jutru pred salezijanskim centrom v Mariboru. Da smo se mladi iz škofije

med sabo še bolje spoznali, je bil organiziran uvodni program, seveda pa nismo pozabili tudi na molitev, ki jo je pripravila ekipa redovnic in redovnikov. Nato so sledile delavnice, kjer smo poglobljeje spoznali delo, življenje in naloge vojaškega in policijskega vikarja, ki s svojim delom nudita psihično, duhovno oporo in skrb za ljudi, ki so svoje življenje posvetili domovini, ali stremijo k izboljšanju reda v njej. Nad tem delom sva bili midve najbolj navdušeni, saj sva ob koncu bili oblečeni po vojaško – ena je dobila vojaške hlače, druga pa vojaško majico. Vojaško življenje nas je zmučilo in kosilo je bilo že kar dobrodošlo. Po picah, prigrizkih in kramljanju smo prisluhnili pričevanje o peš

romanju do Santiaga. Le-to nas je navdušilo in že razmišljamo, kdaj ga lahko naredimo tudi sami. Po njem, ob 14.00 pa se je začel metropoljski turnir v nogometu, ki je hkrati služil tudi kot predturnir za Stično mladih. Dan smo tako preživeli sproščeno in z obilo športa, dobre volje in zabave. Veseliva se prihodnjega Škofijafesta na Štajerskem.

Maša in Lana

MOLITVENA NAVEZA

za dobre družine in duhovne poklice

Kot so plezalci v gorah med seboj povezani
z isto vrvjo, tako smo v molitvi povezani

Nekoč je Jezus rekel svojim poslušalcem, če imate močno vero, lahko gore predstavljate. Enako velja za molitev, ki je porojena iz vere. Iz te Jezusove besede in spodbude smo se slovenski kapucini obvezali, da bomo vsak dan zmolili desetko rožnega venca za dobre družine in duhovne poklice. Povabili smo ljudi, naj se nam pridružijo tej molitvi. To molitveno povezavo smo poimenovali MOLITVENA NAVEZA, ki nas spominja na plezalce v gorah, ki so povezani z isto vrvjo za varno hojo čez nevarne prelaze. V tej naši molitveni povezavi pa je tista močna vrv, ki nas povezuje, desetka rožnega venca.

Za praznik sv. Miklavža je Gospodar življenja poklical k sebi našega dragega br. Roberta Podgorška. Br. Robert, ki je lansko leto praznoval zlati jubilej mašništva, je bil dober dušni pastir in velik molivec, posebno v času svoje bolezni. Skrbno se je pripravljaj na vsako sveto mašo in pridigo. Posredujem vam njegovo pridigo za nedeljo Dobrega pastirja. Tu odkrivamo pomembnost molitve za »delavce za žetev«. Ta pridiga je tudi njegova življenjska zgodba...

In tisti Slavko sem jaz ...

Predragi! Jezus se sam v evangeliju imenuje Dobri Pastir. Ni najemnik, marveč pravi pastir, ki mu ovce pripadajo. Zato jih v vsaki nevarnosti varuje in je pripravljen umreti zanje.

Jezus pove tudi priliko o izgubljeni ovci. Pastir pusti vso čredo, ki je na varnem, in gre za izgubljeno živaljo, dokler je ne najde. Če je ranjena, jo obveže in vesel dene na rame.

Morda se marsikdo sprašuje, kaj naj počnemo s podobo pastirja v dobi računalništva, informacijske revolucije in osvajanja veselja? Vendar je podoba pastirja nadčasovna in vsem razumljiva. Pri starih pastirskih ali nomadskih narodih je bila življenjskega pomena.

Pastir jim je bil svet. Predstavlja človeka, ki ni nikjer doma, nikjer se ne ustali, vedno išče novo pašo za živali, za katere skrbi. Opazuje nebo, sonce, luno in zvezde. Ve, kakšno bo vreme. Razločuje glasove in šume, sliši bližajočega se volka in blejanje izgubljene ovce.

Zaradi vseh teh lastnosti je pastir pri nomadskih Hebrejcih kmalu postal ena izmed podob za Boga in njegovo ljubečo skrb za ljudi. Tudi narodni in verski voditelji so se pri njih imenovali pastirji. Zato tudi o papežu, škofih in duhovnikih pravimo, da opravljajo pastirsko službo, da so dušni pastirji ...

Uvodoma sem poudaril, da je danes svetovni molitveni dan za duhovne poklice.

Veste, molivci za duhovne poklice smo predvsem sejalcji ne žanjci. Ura žetve je v Božjem načrtu. Krščansko upanje pa nam zagotavlja, da je vsaka molitev in žrtev za duhovne poklice kot seme, ki bo gotovo ob svojem času obrodilo sadove. Mogoče na zemlji ne bomo dočakali ure žetve. V večnosti pa bomo gotovo spoznali, kako dragocena je bila naša molitev in žrtev v poslanstvu Cerkve.

Naj vas k molitvi povabim še s Kristusovimi besedami, ki jih je izrekel, ko je videl množice, izmučene in razkropljene kakor ovce, ki nimajo pastirja: »Žetev je obilna, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev.« (Mt 9, 37–38).

Petdeset let mineva letos ... V neki povprečni delavski družini z dvema otrokoma je starejši sin proti koncu nižje gimnazije izjavil, da želi postati duhovnik. Njegova izjava je bila tem bolj nenavadna, saj niso bili, ne vem kako, verni. K maši se je šlo le za večje praznike, otroka sta obiskovala verouk samo do birme. Nikoli se niso zbrali k družinski molitvi. Razumljivo je bilo tudi nasprotovanje s strani staršev, ker sta menila, da njun sin gotovo ni primeren za ta poklic.

Vendar je Slavko – tako mu je bilo ime – vztrajal pri svoji odločitvi in kljub nasprotovanju kot petnajstletni fant odšel v samostan. Veliko solza je bilo ob slovesu – toda Slavko je vztrajal. In še sedem let se mama ni mogla pomiriti s sinovo odločitvijo. Ni mogla verjeti, da bo srečen v poklicu, ki si ga je izbral. Slavko je že služil vojake, in ni mu bilo lahko v vojaški suknji. Ko pa je mama videla, kako prenaša tudi to težko preizkušnjo, mu je dejala: »Slavko, vzdrži, pa

če bodo polena sekali na tebi!« Od takrat se je tudi pri njih doma marsikaj spremenilo.

Minevala so leta – prišel je dan nove maše: 10. julij 1966. V župniji niso pomnili zadnje nove maše, tako da je bilo vse še bolj slovesno in edinstveno. In ni bilo srečnejših tisti dan, kot pa so bili novomašnik in njegovi starši. Novomašnik je začutil na čelu drhtečo roko očeta in matere, ko sta ga blagoslovila in pokrižala na začetku njegove duhovniške poti. Ni pomnil, da bi ga kdaj pokrižala; prvič in zadnjič je obhajal svojega očeta, saj je nekaj mesecev za tem umrl, nenadoma zadet od kapi. Starša sta bila srečna, ko sta zrla svojega sina kot duhovnika.

Na novomašne podobice je zapisal: »Življenje nam je darovano. Zaslužimo ga s tem, da ga sami darujemo.« In na novomašnih vabilih je bila natisnjena molitev, ki jo še danes vsak dan ponavlja: »Gospod, daj, da bo moja duša svetla luč in moje roke tih blagoslov za vse, ki trudni čakajo ob moji življenjski poti.« ... In tisti Slavko sem jaz ...

Fotografija predstavlja park pred cerkvijo sv. Jožefa na Studencih v Mariboru iz časov, ko je skozi ta park mali Slavko redno hodil ministrirat v svojo župnijsko cerkev. V tem parku se je tudi družil s svojimi prijatelji. . .

Priloge br. Placid Prša

Kdor se še želi pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice, naj na Slovensko kapucinsko provinco, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana sporoči: ime in priimek, če želi prejemati Frančiškovega prijatelja in imeti druge stike z nami, tudi naslov, telefonsko številko, elektronski naslov.

Neizčrpen vir veselja

Branka Ožek, voditeljica DMŽ, je zapisala: »Dežurno sobo vsakič počisti druga gospa. Lepega dne je postelja drugače pripravljena, odeja lično zložena. Prav nagovorilo me je in povprašala sem, kdo je pripravil sobo. Topla in prijazna mlajša gospa. Zahvalila sem se ji in ji povedala, da mi je svojo domiselnostjo polepšala dan. Nasmehnila se je in rekla, da rada kaj lepega pripravi tako po svoje, malo drugače.

Nekaj več, nekaj več kot tista vsakdanja rutina. Nekaj več, kot dolgočaseno ponavljanje enakih kretenj, enakih dejanj, podobnih stavkov. Nekaj več, da. Prav v vsako opravilo, pa če je na videz še tako preprosto, lahko vnesemo svojega duha in vtisnemo svoj pečat.

Ustvariti. Pravi pomen besede je pravzaprav nekaj narediti iz nič, tako kot je Bog ustvaril nebo in zemljo in vse ostalo na njej in tudi človeka.

Slovar slovenskega knjižnega jezika pravi, da je ustvarjalnost lastnost ustvarjalnega in našteva primere: spoštovali so ga zaradi njegove ustvarjalnosti, človeška ustvarjalnost, ustvarjalnost igralca, pisatelja, glas-

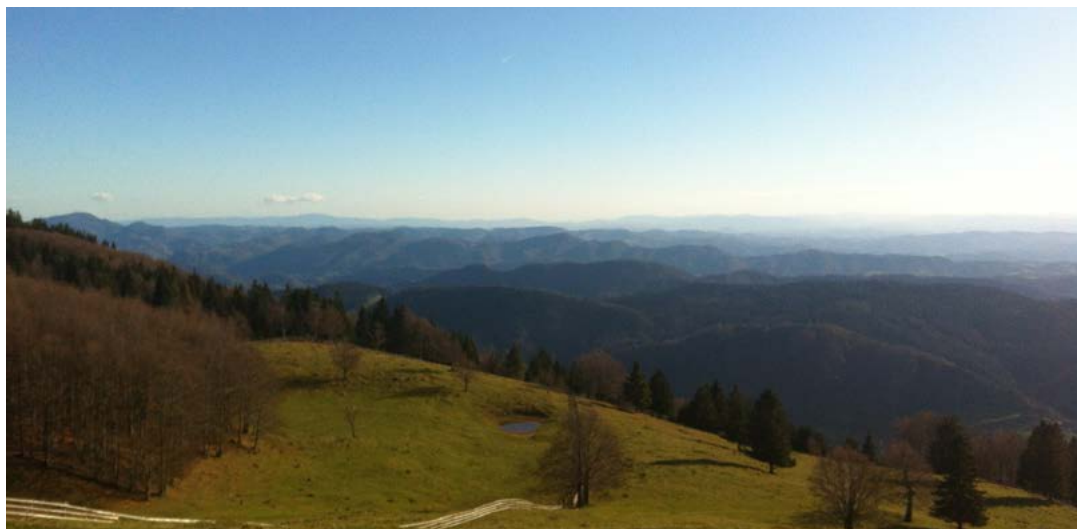
bena in filmska ustvarjalnost, umetniška ustvarjalnost.

Jaz in ti pa lahko, čeprav nisva umetnika, niti glasbenika ali filmskega ustvarjalca, ustvarjamo nov svet s svojim bivanjem in delovanjem. Tako kot Bog pravi: »vse delam novo«, lahko tudi jaz Njegov ljubljeni in dragoceni otrok, ljubljena hči in ljubljeni sin, z Njim ustvarjam nov svet.

S svojim življenjem, ki teče pogosto drugače, kot teče večini ljudi današnjega časa, jaz kristjan, skupaj z Jezusom gradim drugačen, boljši svet. S tem, kako delam, kako živim, kakšen sem do ljudi, do majhnih in ubogih, kako molim ali pa vabim ljudi k molitvi in globljemu odnosu z Jezusom, prav z vsem spreminjam svet, ustvarjam drugačnega, kot bi bil brez mene. Vsaka stvar lahko z mojim osebnim odnosom do nje, dobi drugačen pomen in zven.

Torej smo vsi ustvarjalni že zato, ker smo in ker živimo drugače od večine in s svojim življenjem pričujemo za Jezusa. In z Njim ustvarjamo nov in boljši svet.

*Bodi tudi ti ustvarjalen. «
Naj naša srca prekipevajo
od vesele novice,
da bo odmevala iz naših ust
do skrajnih mej sveta. (Steza, 30)*

Br. Ignacio Larrañaga v knjigi Psalmi za življenje pravi:

»Prvič zaznana stvar ali dogodek se prikaže kot novost; ima svežino. Če se ponavlja, ni več sposobna presenetiti, ker v bistvu novost ni nič drugega kot presenečenje. Ponovljeni dogodki ne presenetijo, izgubijo živost. S tem pa izgine moč začudenja, ki je sposobnost zaznavanja vsake nove stvari. Ko zamre moč začudenja, nastopi enoličnost, ki je mati in hči rutine, ta pa zaplodi brezčutnost in smrt. Kako iz te smrtonosne spirale? Kako premagati sovražnika, ki ni zaznaven, je pa tako strašen?

V trenutku se nam posveti rešitev: uvesti spremembe, kar je nagona sila, ki naj bi nevtralizirala enoličnost s spreminjanjem. Kot bomo videli, to ni nobena rešitev.

V svojem življenju sem doživel res izredne napore in odlično izvedene spremembe, ki so jih uvedli v raznih verskih skupnostih. Rekli so: poživimo molitveno bogoslužje, saj je to življenjsko pomembna stvar. Z občudovanja vredno velikodušnostjo so odločili, da bo vsak teden druga skupina skrbela za liturgijo, torej bo program vsak teden drugačen, poln drugačnih motivacij, ki bodo prepletene s premišljevanji, berili; spreminjale se bodo telesne drže, tudi pesmi bodo drugačne, prepletali se bodo trenutki molka s spontanimi pričevanji itd. Tako navdušenje je res občudovanja vredno.

Vendar: kaj se zgodi? Spremembe nosijo v sebi kal smrti. Povedano z drugimi besedami: ko se spremembe ponavljajo, nehajo biti spremembe. In molitveno bogoslužje, ki je doživelo toliko sprememb, je postalo enolična sprememba. V štirih ali petih mesecih je tudi tam nastopila rutina.

Nekaj je spreminjati, drugo pa poživljati. Spremembe pridejo od zunaj, poživitev pa od znotraj. Mimogrede: nisem proti spremembam. Ravno nasprotno: vsak napor za pripra-

vo novih programov je izrednega pomena, da se stre enoličnost. Rad bi pa poudaril, da globoka in resnična sprememba, ki bo strla rutino, pride po drugi poti.

Upam si trditi, proti pričakovanjem, da ni temeljni vzrok rutine v ponavljanju. Med dvema osebama, ki se ljubita do norosti, ima fraza 'ljubim te', potem ko jo izrečena pet tisočkrat, verjetno več vsebine in življenja ob zadnji ponovitvi, kot pa ko je bila prvič izrečena. Od pet tisoč dni, ki jih preživimo ob ljubljani osebi, bo zadnji dan prebudil močnejša čustva, kot pa prvi. Življenjepisci sv. Frančiška Asiškega pravijo, da je vso noč ponavljal: »Moj Bog in moje vse«. Možno je, da je stavek ob zori, ob zadnji ponovitvi, imel zanj več smisla kot ob prvi.

Globoka rešitev in resnična skrivnost sta vedno v notranjosti človeka; rešitve pred rutino, torej spremembe, morajo priti iz notranjosti. Neverjetno lepa pokrajina v očeh žalostnega gledalca bo vedno žalostna pokrajina; za melanholika bo krasna pomlad kot medla jesen.

Pri vsem tem je važna moč začudenja: ta moč daje življenje ponavljajočim se dogodkom in vsako stvar imenuje z novim imenom; in isto stvar, videno že tisočkrat, imenuje s tisoč različnimi imeni. Je nenehno ponovno ustvarjanje. Problem je torej v notranjosti.

Psalm, ki ga moli prazno srce, je prazen psalm, pa čeprav mu pripenjamo dodatke vseh vrst. Psalm, ki izzveni v srcu, ki je napolnjen z Bogom, je poln Božje prisotnosti; kolikor bolj je srce polno Božjega prijateljstva, bolj bodo besede psalma polne Boga.«

*Ti, ki neprestano
ustvarjaš in daješ rast
novemu svetu,
prenovi naše misli in srca. (Steza, 30)*

Bernarda Ziherl

Bratje med ubogimi

Misijonska izkušnja brata Mateja na popotresnem območju Amatrice, v Italiji

Pri molitvi večernic, natančneje po prošnjah, se bratje z branjem nekrologija spominjamo tudi naših pokojnih. Pogosto lahko beremo, da so nekateri umrli med tem, ko so pomagali okuženim s kugo. Ko poslušam te opise življenja naših bratov, v sebi začutim ponos, ker tudi jaz pripadam istemu redu bratov kapucinov. V zgodovni našega reda je bilo namreč veliko bratov, ki so svoje življenje popolnoma darovali za

Kristusa, ubogega v ubogih. Kakšno herojstvo, predvsem pa kakšna vera teh redovnikov! V misli mi v istem trenutku pridejo besede iz pisma Hebrejcem: "Spominjajte se svojih voditeljev, ki so vam oznanili Božjo besedo. Še in še motrite, kako so izstopili iz življenja in posnemajte njihovo vero" (Heb 13,7).

Ravno ta beseda je bila povod, da sem sprejel povabilo mojih vzgojiteljev, ki je bilo sicer namenjeno vsem ponovincem tretjega leta, tukaj v Milanu, da bi se dali na razpolago za pomoč v Amatrice, kraju ki se nahaja v srednje italijanski regiji Lazio, v provinci Rieti. To območje je bilo hudo prizadeto zaradi potresa med avgustom 2016 in januarjem 2017.

Takoj se mi je ta pobuda zdela velika priložnost, da bi lahko s to izkušnjo zares živel

en majhen del tiste predanosti, tiste bližine ljudem, ki so jo nudili naši bratje vedno, ko je bilo to tudi potrebno, ali jih je na nek način poslala Božja previdnost. Da sem lahko to vabilo sprejel še z večjim veseljem, so mi k temu pomagale tudi besede sv. Frančiška, ki jih namenil svojim bratom v Opominih: "Zato je velika sramota za nas, Božje služabnike, da so svetniki izvrševali mogočna dela, medtem pa bi mi radi prejeli slavo in čast z pripovedovanjem in oznanjevanjem teh njihovih del" (FOp VI, FV 155). Upam, da te vrstice, ki sledijo, niso za mene razlog za hvalo, temveč da so preprosto način podelitve in vračanja vseh milosti Gospodu, od vsega tega kar mi je dal moč živeti in izkušati.

To izkušnjo sem živel dva meseca (od 14. marca do 11. maja) še z enim mojim sobratom, ki se tako kot jaz pripravlja na večne zaobljube. Po že omenjenem potresu, so se naš generalni minister in pa škof Rietija dogovorili, da bo naš red na potresno prizadetem območju nudil pomoč ljudem preko manjše skupnosti. Lahko rečemo, da je ta potres ponovno prinesel kapucine v Amatrice, saj so bili ti v prejšnjih stoletjih že navzoči v teh odročnih krajih. Bolnišnica je bila v potresu skoraj popolnoma uničena. Bila je namreč bivši kapucinski samostan,

kjer je bil v letih od 1594 pa do 1597 sv. Jožef Leoniški gvardijan skupnosti, tam pa je tudi umrl leta 1612.

Bratje tukajšnje nove skupnosti živijo v kontejnerjih, kjer so v notranjosti tako prostori za bivanje, kot tudi kapela za maševanje. So tudi ostali manjši kontejnerji, ki so bili podarjeni s strani Karitasa iz Milana in so namenjeni le za spanje. Danes je že mnogo ljudi dobilo nadomestne (montažne) hiše v Amatrice, vseeno pa so montaža in pa dela zelo počasni. Ruševine so med drugim še vedno na svojem mestu, kar pomeni da do bolj konkretnega čiščenja do sedaj še ni prišlo. Videti te ruševine lastnih hiš, je za domačine velika rana, ki ostaja odprta. Kljub temu, da je tamkajšnje prebivalstvo prejelo pomoč z vseh strani, (materialno in ekonomsko) pa se pogosto pričakuje še bolj konkretne korake državnih oblasti. Seveda, če je želja ta, da bi radi začeli na novo, je potrebno zato tudi nehati z objokovanjem in na mesto tega zavihati rokave in ponovno pričeti od začetka. Ljudje tega območja so sicer zelo gostoljubni, preprosti, dobri tudi do nas bratov kapucinov. Kar je moč začutiti ob njih je tudi to, da so zelo močno hvaležni nam bratom kapucinom, tako za materialno kakor tudi za moralno in duhovno pomoč, ki smo jo nudili tukaj od našega prihoda naprej. Na začetku je bila pomoč bratov ljudem takšna, da so bratje hodili molsti krave, čistiti hleve, pobirati krompir... Takoj po potresu so bratje nudili bližino in tolažbo vsem sorodnikom žrtev, torej bodisi v trenutkih reševanja žrtev med ruševinami pa vse do identifikacije. Skupaj z gasilci smo tudi v podrtjih cerkva iskali morebitne ciborije posvečenih hostij. Ta podoba mi je všeč – da je tudi Jezus utrpel potres, tudi On je pod ruševinami, tudi On joka medtem, ko išče pomoč, čaka na rešitev, saj je ostal v podrtji svoje hiše.

Pogosto so nas ljudje za skupno mizo spraševali, (vprašanje je seveda več kot upravičeno) kako je možno to, da je Bog vse to dopustil. Na trenutke je bilo potrebno samo poslušati ter sprejeti izbruhe jeze, nezaupanja... Spet drugič je bilo tistim, ki so si uspeli na novo osmisлити, kar se je godilo, moč po tihem reči, da Bog ne dopusti gorja, in če ljudje živimo kot Jezus, lahko postanemo znamenje Njegove navzočnosti in tolažbe.

Bila je izkušnja stika, delitve, zbližanja z ljudmi, prav tako na način, ko so naši bratje pomagali okuženim s kugo ali pa tudi ostali naši bratje, ki so hodili od hiše do hiše prositi vbogajme. Velikokrat se pripoveduje, da so se ti naši popotni bratje, ki so prosili miloščino od vrat do vrat, vračali v samostan s prazno culo, saj so od trenutka, ko so že naprosili nekaj stvari, le te takoj razdelili še bolj pomoči potrebnim. Tudi s takšno izkušnjo sem se srečal. In prav tako sem imel moč izkusiti milost, da se je na koncu vse dobro vračalo nazaj.

V romanu "Promessi sposi" Alessandro Manzoni položi v usta enemu izmed osrednjih likov te zgodbe, ki je prav tako brat kapucin (br. Galdino) te besede: "Smo kot morje, ki sprejme vodo iz vseh strani in potem jo pošlje nazaj v reke".

Če bi se še bolj izročili Božji previdnosti, bi bilo naše pričevanje še toliko bolj goreče. Na koncu sadove nosimo znotraj nas samih, v srcu, med ruševinami in samo mi sami si lahko damo dovoljenje, z Njegovo pomočjo, da jih odkopljemo.

br. Matteo

Brat Saul Antonio Soriano

Bilo je letošnjega 7. maja, ko je med nujno operacijo po kolesarski nesreči br. Saul srečal sestro smrt. Rodil se je leta 1986, v mestu San Tecla, v državi Salvador, kot najmlajši otrok in edini sin v sedemčlanski družini. Že leto po rojstvu mu je umrl oče. Osemnajstleten je z družino emigriral v ZDA, kjer je dokončal srednjo šolo, preden se je leta 2008 vključil v kapucinski vzgojni program, kjer mladi spoznavajo svojo morebitno poklicanost v naše življenje. Leta 2012 je diplomiral z »magna Cum Laude« iz filozofije, nakar je pri bratih vstopil v postulat in kasneje z novinci iz drugih delov Amerike v noviciat, ki ga je julija 2014 zaključil z začasnimi obljubami. Po njem je nadaljeval svojo kapucinsko vzgojo kot tudi študij. Večne zaobljube je imel leta 2017, umrl pa je v pripravah na diakonat. Saulova velika ljubezen do Cerkve in kapucinskega življenja je odsevala v energiji in navdušenju, ki ga je prinašal v svojo skrb za druge, tako svojim bratom kapucinom in še veliko drugim ljudem in krajem. Tako rekoč neskončen je bil njegov seznam, tako področij, za katera se je zanimal, kot tudi njegova zavzetost za različne vrste služenja in nalog, ki jih je opravljal. V svojem kratkem redovnem življenju je pomagal pri ustanovitvi kapucinske glasbene skupine,

skupaj z brati vodil »ljudske misijone« v Ohio, Marylandu in Pensilvaniji. V poletju 2017 je širil to obliko oznanjevanja evangelija tudi v Portoriku in na Kubi. Saul ni nikoli pozabil domače župnije, kjer je podpiral različne programe in dogodke in tudi sodeloval pri njihovih poletnih taborih, medtem ko je med študijskim letom sodeloval tudi pri programih za mlajše odrasle kristjane »Catholic 270 Young Adult ministry« za washingtonsko nadškofijo, duhovnih oskrbi v študentskih domovih Univerze v Marylandu, in pri domačem bratstvu OFS.

Prosti čas brata Saula, na katerega ni dal veliko, je bil vedno napolnjen z veliko priložnostnimi služenji; z sestrami Misijonarkami ljubezni je ob nedeljah razdeljeval hrano migrantskim delavcem, organiziral je dogodke v »Kapucinskem baru«. Bilo je nešteto pogovorov, duhovnih vikendov, župnijskih dogodkov širom nadškofije. Redovnice, sestre Misijonarke ljubezni, sestre karmeličanke in uboge sestre klarise kapucinke so mu bile zelo pri srcu in jih je rad obiskoval. Saulovo življenje je bilo polno radosti, velikodušnosti, dobrega humorja in prijaznosti. »Eden od najboljših izmed nas«, povejo tisti, ki so ga poznali. Svoje frančiškovsko življenje je živel s čudovito celovitostjo, prijazen in ljubeč je bil do vseh ljudi, še posebej do tistih revnih in od vseh pozabljenih. Prepričani smo, da bo še naprej navdihoval tiste, katerih življenj se je dotaknil in sedaj poznajo Gospodovo

obličje miru in dobrega. Tudi ljudje ki so ga poznali, tako bratje kot ostali, pričujejo o njem kot o zelo močni osebnosti. »Imel je idejo o univerzalnem bratstvu in na pogrebu smo lahko videli, koliko ljudi se je dotaknil od vseh različnih »Pohodov za življenje« in različnih skupnosti«, je dejal br. Moises Villalta, ki ga je prvi spremljal na kapucinski poti. »Imel je srce za uboge in evangelizacijo, sanjal je o tem, da bi postal odvetnik priseljencev. Vse to je prišlo iz njegove ljubezni do Boga, res je bil zaljubljen v Jezusa. Resnično ga bomo pogrešali. Bil je velika duša in zelo velikodušen mladi mož!« Pri organizaciji COAR, ki pomaga otrokom v Salvadorju, pa so napisali, da je ta zavzeti mladi brat iz lastnih izkušenj točno vedel, kakšne težave tarejo to in sosednje države, in kaj ti ljudje najbolj potrebujejo in kako do njih pristopiti.

Pred dvema letoma je v neki predstavitvi spregovoril o obdobju, preden je postal brat kapucin: »Imel sem privilegij študirati filozofijo in računalništvo na Univerzi v Clevelandu. Med in po predavanjih sem imel možnost pridobivanja delovnih izkušenj v različnih službah. Dve leti sem kot študent delal kot vodja izmene v restavraciji, po »faksu« pa v odvetniški pisarni nudil laično pomoč stotinam priseljencem v Virginiji.« »Zakaj sem kapucin? Pater Pij me je navdihnil, da sem postal kapucin. Močno molitveno življenje bratov, njihov močan zgled bratskega življenja in njihova povezanost z ljudmi.«

Pripravil Gregor Rehar

Romanje za mlade v Assisi

Skupaj bomo preživeli nič koliko trenutkov ujetih v teh nekaj dni skupne poti. Stopali bomo po štopinjah sv. Frančiška in njegove duhovne prijateljice sv. Klare. Da, štopali bomo po štopinjah teh dveh svetnikov. Vendar pa lahko takoj zanikam pravkar zapisani šlavek, saj štopinje, ki šta jih vtisnila niso, temveč so le te globlje in že davno vtisnjene. Frančišek sam v svojih spisih zapiše svojo željo, svoje hrepenenje in hotenje, da bi sledil štopinjam Gospoda Jezusa Krištusa. On je pot!

Nič koliko trenutkov bomo doživeli. Naj Gospod pošlje svojega Svetega Duha, se teh trenutkov dotakne ter jih posveti. Trenutek, ki je svet je dragocen.

Naslov romanja: Svetost trenutka

Ekipa: br. Jurij, br. Miroslav, br. Jožef, s. Sabina in s. Iva

Datum: 6.-12. avgust 2018

Cena: 155 EUR

Prijave: br.jakob.kunsic@gmail.com

VERA – oznanjevanje Jezusa Kristusa

Kdo še ni slišal za Barcelono, slavno tako po Gaudijevi Sagradi Familii kot po nogometnem klubu Barca! V začetku meseca maja sem jo obiskal prvič. Videl sem že nekaj sveta in lahko rečem, da je to lepo mesto, ki me je pritegnilo na prvi pogled. Bivali smo v štirideset kilometrov oddaljenem mestecu Arenys de Mar in ko smo se prvič peljali v Barcelono, smo šli najprej obiskat Sagarado Familio. Preprosto rečeno, čudovita je! Nekaj posebnega je gledati cerkev polno obiskovalcev, ki strmijo nad lepotami, ki se jih nekateri bolj, drugi manj zavedajo. Nenavadno osupljiv ustvarjalni duh arhitekta Gaudija je svoj navdih našel v naravi, Svetem pismu in liturgiji. Komur so blizu vse te tri stvari, lahko globlje vstopi vanj, ki je dal obliko kamnu in iz njega kot ljubljena Božja stvaritev naredil spomenike v slavo Bogu Stvarniku. Toda niso vsi navdušeni nad njegovimi deli. Oblast, ki jo je motila izstopajoča veličina cerkve, je v mestu zgradila nebotičnik Torre Agbar, ki je hitro dobil vzdevke s šaljivimi namigi. Ne glede na svoj skromen duhovni domet, pa je menda tudi ta stolp postal turistična znamenitost.

Arhitektura je jezik, ki zelo učinkovito komunicira s človekom, ker je neprestano navzoča. Je negibna in govori tudi, ko vse drugo že utihne. Spomin na neko stavbo, ki nas je prevzela, nas prestavi v čas in prostor, ko smo jo videli. In ko vam to pripovedujem, se prestavim v tisto okolje, kamor smo prišli bratje kapucini z Evrope, da bi v preprostosti kapucinskega življenja, posvečenega Jezusu Kristusu, nagovorili ljudi v Barceloni. Skupaj s katalonskimi brati se nas je zbralo okrog trideset. Ker nas je bilo toliko, smo bivali v različnih samostanih in se potem srečali

ob postavljenem paviljonu, nato pa šli dva po dva po ulicah. V mestu, ki se predvsem trudi, da bi zabavalo obiskovalca, smo šli naproti tistim, ki nam jih je Sveti Duh pokazal. Kdor ni znal domačega jezika, je poskusil s kakšnim tujim jezikom, če ni šlo niti to, pa je ostal jezik srca. Kot apostoli po binkošti, ki jih je napolnjeval Sveti Duh, ko so kot majhni, velikokrat ubogi in ranljivi, zadovoljni z vsem, oznanjali Kristusa. Med nami je bila tudi relikvija - plašč svetega Frančiška - ki jo sicer hranijo bratje v Parizu. En večer smo jo nosili v procesiji v rahlem dežju in sprašujočih se pogledih večernih prebivalcev mesta. Z nami je bila mladina, potem nas je sprejela skupnost svetega Egidija, nato škof na škofiji in nazadnje cerkev, ki v svojih nedrjih hrani in tudi prenočuje uboge brezdomce. Kako lep je bil tisti večer! Tudi arhitekt Gaudi je pred skoraj sto leti umrl kot revež. Ko ga je v nesreči sredi mesta podrl tramvaj, so mislili, da je nek brezdomec in so ga peljali v bolnišnico za uboge, kjer je izdihnil. S svojim svetovnim ugledom bi lahko bil bogataš, toda odločil se je za uboštvo in askezo, in v njem se je toliko bolj razplamtel duh. Tudi mi smo v Barceloni živeli globoko duhovno izkušnjo: v mestnem vrvežu sodobnega Babilona nas je brez prefinjene metode vodil Sveti Duh, v zavesti, da bolj ko bomo manjši bratje, bolj bo naše delo ostalo ljudem v spominu in jim dajalo ustvarjalnega Božjega miru, ko bodo zopet v svojem vsakdanu ...

br. Mitja Marija Ponikvar

Sv. Angel Akrijski, duhovnik

Sv. Angel se je rodil v malem mestu Acriju v južni Italiji. Pri krstu je dobil ime Luka Anton. Njegovi starši so bili pobožni kmetje, ki so s trdim delom služili kruh svoji družini. Angel je veliko pomagal staršem pri delu, hkrati pa se je marljivo učil. Hribovec po rojstvu in vzgoji je ohranil celo življenje neko grobost, trpek, neobvladljiv značaj in silno energijo svojih rojakov.

Luka Anton je imel 18 let, ko je imel neki kapucin, svetniški p. Anton iz Olivadija, misijon v Acriju. Misijon ga je navdušil za molitev in za kapucinski red. Kmalu je prosil za sprejem. Toda v noviciatu je dvakrat obupal nad strogostjo življenja. Ko se je tretjič vrnil in prosil ponovno za sprejem, je bil pripravljen vztrajati ali umreti. Ob koncu noviciata so prišle spet iste skušnjave. Opogumilo ga je branje življenjepisa bl. Bernarda Korleonskega, da je vztrajal. Naredil je zaobljube, star 21 let. Po noviciatu se je Angel trudil, da bi postal dober redovnik. Zelo so ga mučile nečiste skušnjave. Mnogo je molil, se postil in se priporočal Brezmadežni. Bog ga je uslišal in rešil teh skušnjav po 12 letih. Že tridesetleten (leta 1700) je bil posvečen za duhovnika. Ko je začel pridigati, ga je doletela nova huda preizkušnja. Dobro se je pripravil, napisal vse pridige. Toda ko je začel prvo, drugo in tretjo pridigo, mu je spomin odpovedal. Trikrat je moral osramočen oditi s prižnice, ker ni znal nadaljevati, postne pridige pa je prepustil drugemu bratu. Strt se je vrnil v celico. Priznati je moral, da je nesposoben za pridiganje, čeprav so ga predstojniki za to postavili, najbrž zato, ker je imel močan, lep glas. Še

bolj ponižno in vroče je začel moliti in prositi Boga za pomoč in ta ga je razsvetlil: "Ne boj se. Pojdi in začni pridigati popolnoma enostavno, evangelijsko." Angel je ubogal: govoril je iz srca, preprosto, ni več pisal pridig. To je bilo seveda proti modi. Razvajena inteligenca ga je zasmehovala, toda ljudstvo ga je vzljubilo. Bog pa ga je proslavil s čudeži. Ti so bili kot magnet, ki je pritegnil še več ljudi. Tako je br. Angel postal pravi prenovitelj verskega življenja v svoji domovini.

Na njegovih misijskih poteh ga je vedno spremljal kakšen brat, ki ni bil duhovnik; zadnjih 27 let je to bil br. Andrej iz Belvedere Maritimo, ki je med pridigo molil za Božji blagoslov pridige.

Kjer koli je imel večje število pridig, je pustil za seboj "Kalvarijo", to je, dal je postaviti tri lesene križe, ki naj bi vernike spominjali na bridko Kristusovo trpljenje.

Zapustil je malo pisanega: le nekaj nad 30 pisem in nekatere molitve k Mariji in trpečemu Zveličarju.

Zelo je širil pobožnost 40-urne molitve Najsvetejšega in v času janzenizma priporočal pogostno sv. obhajilo. Njegova maša je trajala eno uro do uro in pol. Večkrat so ga videli med mašo v zamaknjenju.

Bil je precejkrat tudi predstojnik, večkrat tudi v Acriju, pa tudi svetovalec in enkrat provincial. Vedno pa je sprejel službe le pod pokorščino, Značilnost njegovega predstojništva je bila velika ljubezen do bratov in dajanje prednosti slabotnejšim in mlajšim..

Njegova pobožnost do Jezusovega trpljenja je bila velika. Leta 1714 je v Acriju med molitvijo občutil, kako mu neviden meč prebada srce. Bolečina je bila strašna, da bi bil kričal zaradi trpljenja, če ne bi bil blizu sebe videl Kristusa, ki je bil ves razbičan, poln ran in krvi. Bilo je to nebeško videnje, med katerim ga je Jezus vprašal: » Kakšno milost želiš, da ti podelim?« Angel odgovori: "Gospod, edino to hočem, kar hočeš tudi ti." Blaženemu je ostala rana na srcu, katero mu je odprl skrivnostni meč. Bolečina ni bila vedno enaka, ob določenih urah, je bila tako strašna, da je menil, da bo umrl.

Do 70. leta je bil še vedno zdrav in krepak. Sam je govoril: "Prišel bom do 70. leta, za dalje pa ne vem." In res so se kmalu začela kazati znamenja bližajočega se konca. Izgubil je vid, vendar se mu je toliko vračal, da je lahko molil iz brevirja in maševal. Po kratki bolezní je blago in mirno umrl dne 30. oktobra 1739, star 71 let.

Pokopan je bil na praznik vseh svetnikov popoldne ob vznožju oltarja Brezmadežne v kapucinski cerkvi v Acriju, oblečen v tisti habit, v katerem je bil svoje mladostne boje. Leta 1825 ga je papež Leon XII. prištel med blažene, po priznanju treh čudežev ozdravljenja.

Za svetnika ga je razglasil papež Frančišek, 15. oktobra 2017.

Brazilijs

Zambija se je potrudila in sprejela večino priporočil OZN-ja, zlasti glede varovanja človekovih pravic in okolja pri izkoriščanju naravnih virov. Žal pa je drugače pri Braziliji. Na to je opozorilo tudi posebno posvetovanje »Skupna pravica domorodcev do zemlje v Braziliji; okoliščine, izzivi, priporočila«, ki ga je 17. aprila ob zasedanju Stalnega foruma OZN za domorodna vprašanja organizirala Franciscans International's (FI), skupaj z Misijonskim svetom za domorodce. FI je namreč zelo dolgo vključena v prizadevanja za zaščito človekovih pravic domorodcev v Braziliji. Iz pričevanj domorodcev, predstavnikov ljudstev Karipuna in Guarani lahko izluščimo, da so se težave zadnje leto zelo povečale, država jim zmanjšuje tudi finančna sredstva, poslabšuje njihovo zakonsko zaščito... Zelo se je povečalo število vdorov iskalcev hlodovine, rud in drugih naravnih bogastev na tradicionalno indijanska ozemlja. Indijanci očitajo vladi nespoštovanje domorodnih ljudstev, dajanja prednosti prevladi ekonomskih interesov pred spoštovanjem domorodnih ljudstev, njihove zemlje, amazonskega pragozda. Skozenj želi vlada speljati ceste, železnice in postaviti nove hidroelektrarne. S tem bi nenehno prihajali novi delavci. Nevarnost predstavljajo tudi kmetijska velepodjetja. Vsi ti za dosego svojih ciljev ne izbirajo sredstev. Vrstijo se

napadi in tudi umori, zlasti na voditelje ljudstev in njihovi zaveznike pa tudi posameznike. Prihaja tudi do kršitev in zlorab oblasti (celo na sodiščih) ustavnih pravic domorodcev. Domorodci želijo, da OZN pritisne na Brazilijo in zahteva pravično razmejitev njihovih ozemelj in da tudi upoštevajo že predhodne razmejitve. FI skupaj z drugimi organizacijami za zaščito in pravice domorodnih ljudstev želi osveščati in predstavljati pravice domorodcev, okrepiti moč teh organizacij, izobraziti javne uslužbence o domorodcih in ustvarjati mehanizme za njihovo zaščito. Video srečanja je dosegljiv na Franciscans International's Facebook strani: <https://www.facebook.com/FranciscansInternational/>.

Sveti Frančišek obiše barcelonske ulice

Tak je bil naslov uličnega misijona naših bratov kapucinov iz različnih delov Evrope, ki so se od 4. – 6. maja pridružili našim katalonskim bratom. S seboj so imeli relikvijo plašča, ki ga je Frančišek podaril Elizabeti Ogrski, ko je slednja šla v Francijo in je sedaj v rokah francoskih kapucinov. Oznanjevanje so začeli kot romarji v Marijinem svetišču Montserrat, popoldne pa so že bili ob svoji stojnici na glavnem mestnem trgu ali po parih na stranskih ulicah. Srečevali so se z ljudmi, jim povedali o nas, o misijonu, jih povabili na večerno frančiškovo bdenje, pripravljeno skupaj s škofijsko pastoralno službo. Na ulicah niso bili le zaradi vabljenja, ampak je to bila tudi že oblika evangeliza-

cije. Po večerni adoraciji v cerkvi sv. Jakoba so v procesiji, sledeč križu iz sv. Damijana, v dežju odšli na barcelonske ulice, prepevajoč in slaveč Gospoda. Seveda je to vzbudilo veliko radovednosti in raznovrstnih odzivov mimoidočih. Nekateri so se pokrižali ali kako drugače pozdravili, drugi fotografirali, snemali... Ob prvem postanku pri skupnosti sv. Egidija so se spomnili Frančiškovega srečanja z gobavcem in njegove ljubezni do revežev. Ob drugem pred nadškofijo pa jih je pričakal sam nadškof Omella in se skupaj z njimi spominjal geste škofa Guida in njegovega pokritja Frančiška s plaščem na asiškem trgu. Sledilo je češčenje relikvij. Naslednji dan so bratje preživeli v bližini kapucinske cerkve v Pompei, kjer so popoldne znova v parih oznanjali, srečavali ljudi, zvečer pa v cerkvi molili za mir, kjer jih je br. Hayden goreče nagovarja naj se spravijo z Bogom, da bodo lahko nosilci miru, sprave. Zadnji dan so si podelili doživetja. Sv. mašo je daroval brat Štefan Kožuh.

Pripravil br. Gregor Rehar

Ivan Gričnik

Od Santiaga do Assisija

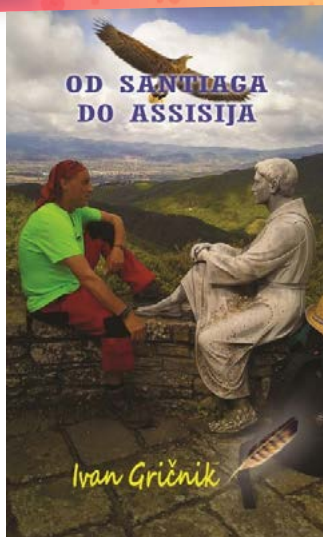
Potopis popotnika in romarja Ivana Gričnika je nadaljevanje potopisa Moj Camino, kjer je opisana njegova pot v Compostelo. Avtor pa v tokratni knjigi opisuje dogodke na poti, ki jo je prehodil sv. Frančišek - od Dovadole do Assisija. Pri tem ne gre zgolj za suhoparno opisovanje poti, ampak tudi za zapis osebnih spoznanj, ki človeku ostanejo globoko v srcu in ga za vedno zaznamujejo. Pisatelj nam želi posredovati občutke, ki se dogajajo romarju, ko je prehodil Camino.

Romanje po španskem Caminu je nanj pustilo tako močan vtis, da se je leta 2017 podal na novo romarsko pot. Poklical ga je "Camino di Assisi", ki poteka po poti, kjer sta hodila in delovala sveti Frančišek in sveti Anton, katerima je posvečena. Začne se v Dovadoli, nedaleč od Bologne v Severni Italiji in konča v Assisiju, kjer je sveti Frančišek deloval.

Knjiga je primerna za vse, ki ste romanje k svetemu Jakobu (ali kakšno drugo), že opravili, za tiste, ki imate radi svetega Frančiška in (še) ne veste, da tudi do njegovega rojstnega kraja vodi romarska pot, pa tudi za vse, ki vam je blizu hoja in opazovanje stvarstva in Božje velikodušnosti iz prve roke.

Knjiga je izšla pri založbi Ognjišče.

Zjutraj vstanem zmeden. Ali je sploh res, da je pred menoj zadnji dan? Z Rainerjem sva tiho, ne moreva se pogovarjati, ker se že čuti Assisi. Pot je na trenutke zelo strma in blatna in na nekem hribu prvič zagledam obzidje in cerkev. Ob poti je še kapela, ki je polna spominkov romarjev, ki so jih tam pustili z določenim namenom. Sam v spominsko knjigo zapišem naslednjo misel: »Dober boj sem do-

bojeval, hojo do Assisija že skoraj končal, vero ohranil.« Tudi na naslednjem hribu je križ okrašen s spominki. Sledi še strm spust, in že sem pri spomeniku patra Pija. Na zadnjem hribu, ki je še pred menoj, pa

že zvonijo zvonovi in me kličejo v svoj objem. Pred vhodom se preoblečem v čista oblačila. Že doma sem sklenil, da se tudi sezujem in grem bos do konca, vendar se nisem. Ne vem, zakaj ne. Prispem na zelene vrtove, kjer je znameniti kip Frančiška na konju in spodaj znak TAU. Prihod do cerkve nekoliko zmotita oborožena paznika, ki pregledata vso opremo. Vse je v redu, le žepni nožek moram pustit v posebni škatli. Sedaj so pač takšni časi. Ko položim roke na vrata cerkve, se mi prvič na tej poti ulijejo tiste znane solze, ki sem jih že toliko prejel v Španiji. Pokličem domov ženo in ji sporočim, da sem končal Camino. Srečna je skupaj z menoj. Svetuje mi, naj si poiščem dobro prenočišče in naj ostanem še kakšen dan v Assisiju. Poiščem že vnaprej rezervirano prenočišče, kjer me že čaka izpolnjeno priznanje o uspešno opravljeni poti. Rainer gre v hotel, sam pa cel popoldan hodim po trgu in cerkvah ter poiščem patra Janeza. Slišiva se po telefonu in povabi me k večerni sv. maši za romarje in turiste. Cerkev je polna in na koncu nas pokliče pred oltar. Ta dan smo v Assisi prišli Ivan iz Slovenije, Rainer iz Nemčije in dve romarki iz Rusije. Podeli nam blagoslov ob spremljavi cerkvenih orgel s pesmijo Jezus se ob morju ustavi ...

Peter Zajec

Personifikacija živali s človeškimi lastnostmi je že dolga in preverjena praksa, tako filmov za otroke (spomnimo se prašička Babe) kot prej tudi zgodb in pripovedk. Basni, bajke, raznorazne pripovedke uporabljajo najraje domače živali, med katerimi so seveda tudi zajci. Avtorica Prigod Petra zajca je pistoljica Beatrix Potter, ki je lik ustvarila mnogo preden

je Peter letos prišel na filmsko platno. Tako je ta naš Peter modernejši kot v originalu, a nič kaj manj navihan, premeten in energičen. Film, namenjen tako mlajšim kot starejšim obiskovalcem kinodvoran je poln zabavnih prijetljajev, pa tudi čustvenih in življenjskih trenutkov. Tudi igralska zasedba ni neopazna, saj zraven zajčka nastopajo Sam Neil (Jurski park), Rose Byrne (Družice) in cela paleta ostalih živalskih junakov.

Ob filmu se boste pošteno zasmejali in tudi zamislili, saj ima kakor basni tudi nauk: »Nikoli ne odnehaj, kadar želiš doseči plemeniti cilj«.

Matjaž Kosi

Obvestila

Assisi – mladi

6. – 12. avgust 2018: **Romanje za mlade v Assisi** (od 17 in 30 let). Romanje nas vodi po poteh sv. Frančiškom in sv. Klare, ki sta sledila Jezusovim stopinjam. Poteka v duhu preprostosti, veselja, včasih v tišini, v bratstvu in sestinstvu, v molitvi, z radostnim petjem, pogovorih, spontanem druženju... in še več. Vodijo: br. Jakob Kunšič, br. Jurij Štravs, br. Miro Pavšek, br. Jožef Mezeg, s. Sabina FMM, s. Iva FMM. Informacije in prijave: br.jakob.kunsic@gmail.com

San Giovanni Rotondo

18. – 22. avgust 2018: **Romanje v San Giovanni Rotondo**. Vodijo: br. Stane Bešter, br. Miha Sekokovni, br. Joško Smukavec, s. Petra Mohorko. Informacije in prijave: br. Stane Bešter, tel. 041-840-897. Prijavnica: <https://goo.gl/vNNSTW>

Vipavski Križ

2. – 21. julij 2018: **Izkušnja poklicanosti**. Triterdenski program, namenjen fantom, ki so dopolnili 17 let in bi radi bolj jasno spoznali, kakšna naj bo njihova življenjska pot, kam jih kliče Gospod. Informacije in prijave: br.jakob.kunsic@gmail.com
- 19.-24. avgust 2018: **Oratorij Vipavski Križ**. Otroci in najstniki lepo vabljeni. Spoznavali bomo slovenskega misijonarja Friderika Baraga, ki je deloval med Indijanci. Prijave na: <http://bit.ly/OratorijVipKriz> ali na 031-531-368 (Barbara Bone).

Kančevci

1. - 3. julij 2018: **Uvajanje v meditacijo**. Vodi: Marija Sraka
3. - 8. julij 2018: **Osebnostne duhovne vaje**. Vodi: Marija Sraka
1. - 8. julij 2018: **Montessori tabor za osnovnošolske otroke I**. Vodi: s. Petra Mohorko
8. - 14. julij 2018: **Montessori tabor za osnovnošolske otroke II**. Vodi: s. Petra Mohorko
15. - 20. julij 2018: **Izkušnja Boga**. Vodi: br. Štefan Kožuh
22. - 28. julij 2018: **Počitniški teden za slovenske družine**. Vodijo: Sten Vilar, Pavel Zablatnik, br. Miha Sekolovnik in sodelavci
29. julij - 4. avgust 2018: **Letovanje družin gibanja Vera in luč**
5. - 11. avgust 2018: **ADAM – angleški tabor za otroke**. Vodijo: Fani Pečar, br. Jaro Knežević, br. Miro Pavšek s profesorji in animatorji
12. - 14. avgust 2018: **Tabor mladih**. Vodijo: br. Milan Kvas, br. Stane Bešter, Marjana Talian
12. - 15. avgust 2018: **Človeška toplina**. Vodi: Dragica Erpič
15. - 19. avgust 2018: **Družine – Iskreni net**
19. - 23. avgust 2018: **Duhovne vaje za duhovnike**
23. - 26. avgust 2018: **Birmanci – Ljubljana Štepanja vas**. Vodi: br. Matej Štravs
26. - 29. avgust 2018: **Družine - Avstrija**
30. avgust - 2. September 2018: **Tabor odraslih skavtov**. Vodi: br. Primož Kovač
21. - 23. September: **Meditativni ples**. Vodita: Ruth Müller Wick in br. Stane Bešter

Čebelice, čebelice...

Letos, 20. maja, smo prvič praznovali svetovni dan čebel. Za ta dan ga je na pobudo slovenskih čebelarjev razglasila generalna skupščina združenih narodov, z željo, da bi se zavedali pomena, ki ga imajo čebele na življenje na zemlji. Koliko pa poznamo te živali?

Ali si vedel, ...

- da čebele najdemo na zemlji že okrog milijon let?
- da so čebele edine žuželke, ki proizvajajo hrano, ki jo uživajo tudi ljudje?
- da čebele utripajo s krili izredno hitro, okrog 200 utripov na sekundo, kar ustvarja njihov prepoznavni zvok?
- da čebela v enem nabiralnem pohodu obide od 50 do 100 rož?
- da roj čebel sestavlja od 20 do 60 tisoč čebel z eno matico?

- da so čebele delavke ženskega spola in živijo do 6 tednov ter opravijo vse delo?
- da čebela matica živi do 5 let, njena naloga pa je, da leže jajčeca?

da čebele moškega spola – troti, nimajo žela, njihova glavna naloga je oplodjevanje matice?

- da ima vsak roj čebel svoj vonj, da se lahko prepoznajo?
- da pičijo le čebele delavke in samo, če se čutijo ogrožene, pri tem pa umrejo?
- da se predvideva, da je okrog 1100 pikov smrtno nevarnih za človeka?
- da se čebele med seboj sporazumevajo s plesom?
- da čebele lahko prepoznajo človeške obraze?
- da so čebele med najbolj delovnimi živalmi na svetu, pogosto se zgarajo do smrti?
- da čebela preleti pot približno trikrat okrog zemlje, da bi nabrala pol kilograma meda?

V prilagajanju na življenje izven raja sta Eva in Adam drug drugemu poročala o novih odkritjih.

Me smo zmeraj vesele

Lačni smo in tla
so naša miza

Nisem si
mislil, da me
tako poslušajo

Skupaj se bomo pogovorili

Umetniki smo lahko kjerkoli

Skupaj lahko objamemo cel svet!

Najprej pripeti, potem pa ne več

Glej, da boš posvečeval sobotni dan, šest dni delaj, sedmi dan je sobota za Gospoda: potrebno je, da ima človek, utrujen od dela, dan za počitek; naj se zaveda, da poleg dela obstajajo še druge vrednote, do katerih ima pravico; naj ravna kot gospodar časa, ne kot njegov suženj; naj izkaže hvaležnost svojemu Stvarniku - vesela daritev, ki sovпада s počitkom. p. Metod